

EREN
308
BUHR

A 981,836

Generated on 2016-08-02 06:58 GMT / <http://hdl.handle.net/2027/mdp.39015041471734>
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

Kiannishakantsi, Maine
758

ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆ
Patmetsian antsits...

ԱՆՑԻՑ ԱՆՑԵԼՈՑ

ՄԷՎԱՆԱՅ ՎԱՆՈՒՑ

Ա Ր Ա Ր Ե Ա Լ

ՄԱՆՈՒԷԼ ՎԱՐԴԱՊԵՏԻ

ԿԻՍՄԻՆՇԻԱՆԵՑԻՈՑ

Է 1830 թի է ՍԷԼԻՆՆԵ

175 p.

*ՀԱՅԿԱՍՏԱՆԻ
ԳՐԱԳՐԱԿԱՆ
ԳՐԱԳՐԱՐԱՆ
216*

ՈՒՅԻ—1871

Ի ՏՊԱՐԱՆԻ ՍՐՈՑ ԿԱԹՈՂԻԿԻ ԷԶՄԻԱՆԵՒ

Ի ՎԱՂԱՐՀԱՊԵՏ.

Grad
EREN
308
BUHR

ՀՐԵՄԵՆԵՒ

Տ. Տ. ԳԵՈՐԳԵԱՅ Գ.

ՎԵՂԵՓ. ԵՒ ՍՐԲԱԶՆԱԳՈՅՆ ԿԱԹՈՂԻԿՈՍՒ

Մտած
EREN
308
1.11.99

ՊԵՏՄՈՒԹԻՒՆ

ԱՆՏԻՑ ԱՆՑԵԼՈՑ ՍԵՎԱՆԱՅ ՎԱՆՈՒՑ.

Երբեքալ Մանուէլ Լարդապետի Ար-Տ-Շ
Իանցոյ է 1830 առի, է Աէվան:

ԳՆՈՒԻ Ը.

Ըստ նախնի առածից՝ չիք ցանկալի
յանդորրութեան մտաց, քան զծա-
նօթութիւն հնութեան Լայրենեաց,
Նոյնպէս և ոչինչ պեղեցիկ հետեու-
թիւն նարդի բանասիրաց անխոնջ աշ-
խատանօք, քան յառաջածութիւն
գաղեալ Լայրենեաց:

Ե.յս եռանդ Լայրենասիրութեան, թէ-
պէտ ի հերուն հետէ յանձնիւր բանասէրու
իբր երկրորդ բնութիւն տպաւորեալք կան,
ըստ այնմ ,,Գթասցին ի հողս իւրեանց՝,
բայց բազմաց միշտ ոչ ներէ պարագայ բա-
րեպէս բաղձացելոյն ժամանել, զանազան

դիպուածովք. վասնորոյ ապարդիւ՛ք մը-
 նան եռանդք բարիճիգք ցանկութեանց
 նոցին: Իսկ այժմ մինչ այցելութեամբ վե-
 ըին, և բազմայաղթ Ինքնակալին ամենայն
 Ռուսաստանեայց Վիկոյայ Պաւլովիչին,
 աշատութիւն ժամանեալ Հայրենեացի մե-
 ըոց՝ խոհական կառաւարութեամբ և քաջ
 սպարապետութեամբ պայծառափայլ Նըրե-
 ւանու ՎրաՖ Իւան Պիտրիչ Պաս-
 կեիչին և Մթանաս Իւանիչ Արասովսկի
 Պուլարովին, զի ի ձեռս սոյն ահեղ պա-
 րկասասան կառաւարչաց (Սեպ. 20ին
 1827 և Հ. ՌՄԿՁ), քայքայեցաւ բերդ
 և պարիսպ Սարտարապատ ասացեալ տեղ-
 ւոյն, որ Հիւսէին Սարտարն և եղբայր իւր
 Հասան Իւան սացեալքն ի հիմանէ կառու-
 ցեալք էին զայն քաղաք ամրակառոյց պա-
 րըսպաւ և ամենայն պատրաստութեամբն:
 Վաւ ի նոյն թիւ, զկնի տասն աւուր Հոկ,
 սկզբանն՝ անմատչելի կարծեցեալ ըստ Նը-
 ըիքովի եօթնափեղկեան պարիսպն Նըրեան
 քաղաքի, առանց զօրաց մնասու երկուց

կողմանց, ի յահեղ թնդանութացն Ռուսաստանու քայքայեալ հալեցաւ, իբրև զաղ և զսառոյց, որ էր անակնունելի իմն յաղթանակութիւն և գլխովին ազատութիւն Հայրենեացն մերոց. ուր ներկայ էր և սրբազան Վերսէս Արքեպիսկոպոսն վանազան նշանակիր Ասպետն Աշտարակեցի: Աւ նուաստութիւն իմ ի սոյն թիւ Յունիսի տասնէն ելեալ ի կողմանցն Վրասիոն՝ մտի ի սուրբ Աջմիածին ի Հոկտ. 6ին, և յեօթներրորդի աւուրն ըստ հրաւիրելոյ յիշեալ Վերսէս Արքեպիսկոպոսին գնացեալ յԱրևան քաղաք՝ եղէ ականատես հրաշալի աւերակութեանց քաղաքին և պարսպացն:

Արդ՝ զկնի սոյնասարաս ամենակարող այցելութեանց երկնից, ըստ Արգոյն թէ՛ ձմեռն էանց, Պարսկային անգութ խրատութեամբքն, այգի սուրբ եկեղեցւոյն ծաղկեցաւ, շնորհիւ Այստերութեանն Ռուսաց, զօրանան ձեռք լքեալք և ծունկըք կթուցեալք՝ հարիւրաւոր ամենիւք

բարբարոսական սրով զարհուրեալ որդւոց շայկազանց: Դամ է ուրեմն տալ անձնիւր գրիչ զքաղցր բուրումն անուշահոտութեան շայրենեաց. ըստ որում չիք այլ ևս խափան բարետենջ ուսումնասիրաց՝ մտրակել զգրիչս յասպարէզ քարտիզաց, ածել յԱրևան բազում պարագայիւք զգաղեալ և զծածկեալսն ի հարկաւորացն շայրենեաց, որոց նսեմութիւնք տեսանին աւթեալք՝ յանդադար պատերազմացն յարուցմանց, ի փոփոխութենէ իշխանութեանց, ի դադարմանէ գրականութեանց, ի կորուստ և յապականութիւն մատնելոյ օրագրութեանց և յիշատակարանաց, և առաւել զստոյդն ասել՝ ի գլխաւոր անհոգունակութեանց յետագայ յաջորդաց ի նախնեացն հարկաւոր ծանուցանելեաց:

Եւ այսպիսի դիպուածովք նսեմացեալ տիպ և գաղափարն անցեալ երևելի իրաց, նոր ի նորոյ գրչաւ պատկերացուցանելն հաւասարելի է նորոգ ստեղծապործու-

Թեան, կամ ծննդեամբ ի լոյս ածմանս
 Վսին իրի յուսալով իմ յապագայ բա-
 նասէր Հարց և եղբարց ներողամիտ աս-
 պնջականութիւնսն, որոց թէպէտ լիցի
 գտանել յայտպիսեաց բարեպէս ապացու-
 ցութիւնքն, ակնունիմ, զի լցուսցեն զթե-
 բութիւն իբր յոչէից գրողիս, զի և ին-
 քեանք վերակոչեսցին՝ զօրէնս Վրիստոսի
 կատարողք, բառնալով զտկարութիւն տը-
 կարացելոյս, և եղբայրսրար օգնականու-
 թեամբ իւրեանց ամուր պարիսպ Հայրե-
 նեաց որոշեալ ծանիցեն:

Սոյն այս անստերիւր յոյս՝ վստահա-
 ցուցեալ զնուաստութիւն իմ, հարկա-
 դրէ ծաղկաբաղ առնել ի յուսալի ծանօ-
 թութեանց համառօտապէս, իբր մարմնա-
 ցուցմամբ, ներկայացուցանել զանցս պատ-
 մութեան, ի բազմաց կարօտեալ ցանկա-
 լի կղզւոյն Վեղամեան ծովակի, ընդ նմին
 և զէտ անմարմնոց կայանի՝ մենակեաց
 աղօթկերաց ապաստան սուրբ Անապատին
 Աւանու:

Ինչ՝ ուստի զայս սկզբնաւորութիւն
ցանկալի անուանակոչութեանն էառ, յո-
րոց Հարց հետզհետէ զարդարեալ բարգա-
ւաճեցաւ: Եւ զիսորդ մինչև ցայժմ տևէ
ի նոյն բարեկարգութեան, ազատ ի հարիւ-
րաւոր ամենիւք անցեալ մրրկաց և ալէ-
կոծութեանց, յորոց այլ վանօրեայք,
թէև հարուստ և ամրակուռ բերդորէիւք
պաշտպանեալք՝ չև են անփորձ մնացեալք:

Իսկ սուրբ Անապատոս այս, յամենայն
դիմաց ի մարդկային ասպնջականութեանց
թափուր և ունայնաձեռն, չունելով զանդ
և զարտորայս, զայգիս և զանդաստանս,
զթէմ և զվիճակս, այլ կենցաղաւարու-
թիւն բնակչաց սորին Տէրունեանն գոլով
բան, թէ գիտէ Հայրն Ձեր, որ սխիտոյ է
այդ ամենայն, անդադար եղեալ են խրնդ-
րակ արդարութեան և արքայութեան Աս-
տուծոյ. որք և ոչ միոյ իմիք ի մարմնաւոր
հարկաւորաց յղացեալ են զկարօտանս:
Ուստի զկարևոր պարագայն բացայայտել
ժամ է մեզ հետևելով:

Արդ թէ՛ ըստ հաւատարիմ պատմչաց
 և ըստ անասերիւր աւանդութեանց, որ
 բազմաչարչար Վահատակն Վրիստոսի ե-
 րանելին Վրիգոր, հանդերձ թագաւորաւն
 յամենայն քաղաք և ի գաւառս աշխար-
 հին Հայոց շրջէր, մկրտէր զմնացեալսն և
 հաստատէր զամենեսին ի հաւատս Վրիս-
 տոսի, կանգնէր յամենայն տեղիս զեկեղե-
 ցիս, և յորս էին մեհեանք՝ սրբէր և սա-
 ճար առնէր Աստուծոյ, և ձեռնադրէր Ա-
 պիսկոպոսունս և քահանայս և պաշտօ-
 նեայս եկեղեցեաց (303 թ. Փ.): Աւ թէ՛
 գործակից իւր ունելով, դրեթէ յամենայ-
 նի՛ զսուրբն Տրդատիոս—(Յօհաննէս. որ և
 ինքն իսկ երանելի թագաւորն փոյթ արա-
 րեալ, զի յամենայն տեղիս անխափան սա-
 րածեսցի աստուածպաշտութիւն, եհան
 հրովարտակ յաշխարհ ամենայն Տէրու-
 թեան իւրոյ, և ըն, (Ագաթ. Անտոնի. Յայս-
 մաւ. հոկ, 5, 6, և 29. հատոր Ա. 397):

Արդ, այսու նուագ այցելութեամբ ե-
 կեալ հասեալ ի Սիւնեաց գաւառ, ի ծո-

վահն՝ Գեղամայ, ծագումն սորա և զաղ
 գիտելիսն գտանէ խնդրողն ի պատմու-
 թեան Հայոց (Ը. 702). մեզ միայն հար-
 կաւոր է գիտել, թէ՛ Գեղամ որդի Լմա-
 սեայ՝ զԳեղարքունի շրջապատիւք և ձո-
 վակաւն յանձն արար Միսակ որդւոյ իւ-
 րոյ. ի սոյն Միսակայ սերեալք են երեք
 ազգք և գաւառապետք, որք են Միւնիք,
 Լղուանք, և Շիրուանք. վասնորոյ և գա-
 տառս այս կոչեցաւ Միւնիք և ծովակն Գե-
 դամեան. որ զկնի վերակոչեցաւ Ծով
 Աւանու, ի վերայ որոյ են ըսնք մեր, թէ
 ի գալ գերերջանիկ Ղուսաւորիչ Հօր մե-
 րոյ, և հոգւով աշակերտեալ արքային
 Յօհաննու, ի Միւնեաց գաւառ՝ ի կղզին
 Գեղամայ՝ ունէր (սա) մեհեան ազգին
 Միւնեաց, պարսպեալ ամուր պատուա-
 րաւ և դղեկօք. զտունն մեհենից աղօ-
 թիւք սրբագործեալ՝ ըստ այնմ ի մէջ
 կղզոյն ի բարձրադիտակ գագաթան լերինն
 էր կառուցեալ մեհեանն այն, որ ունէր
 շնամանուկիւն սրբոյ լերին Գոլգոթայ,

փասնարոյ և զսրբագործեալ Տաճարն ան-
 ուանեցին սուրբ Յարուժիւն: Աւ ըստ այ-
 նրմ գերերջանիկ հաւատոյ Հայրն մեր, միշտ
 յատուկ պաշտպան իւր ունէր զսուրբն
 Յովհաննէս Աարապետ. նմինիլ ի բազում
 տեղիս յանուն նորին կառուցանէր զերեւելի
 եկեղեցիս, որպէս ի Բագրեւանդ զաւասի
 զԱրեք - Խորան կոչեցեալն, յանուն սրբոյն
 Յովհաննու Աարապետի սրբացուցեալ, և
 անդ մկրտեալ զարքայն Տրդատ՝ Յօհաննէս
 վերակոչեաց. և յայլ բազում տեղիս՝ այ-
 նասարաս յարդեալ զՄկրտիչ Տեառն իւրոյ
 և զսեպհական պաշտպանն սրբացեալ իւր
 անձին, ըստ այնմ՝ « Հողիք իսկ մարգա-
 րէից՝ մարգարէից հնազանդին. և թէ՛
 նու աղն ի լաւէ անտի օրհնեացի, »: Արով-
 հետև սրբազան Հայրն մեր տակաւին ի
 մարմնի էր, հարկ էր ունիլ նման ինքեան
 պաշտպան մի անձին, որպէս և զաւարտ
 կենացն ի յայրս և ի փապարս անցոյց:

Աւստի և աստ մերձ սուրբ Յարուժեան
 սրբացեալ Տաճարին կառոյց և մատուռ

մի, անուանելով սուրբ Արարայես, ի պատիւ Ամրորդւոյն և արքային Տրդատայ:

Ապա զբոլոր կղզին, խորհրդակցութեամբ արքային վերակոչեցին առ է Աւան, իբր թէ, որ երբեմն բազնաց էր տեղի, յետ այսորիկ՝ եղիցի Ախոյենիցն Բագնեաց, մենամարտիկ զինուորացն Վրիստոսի Հարց անապատականաց բնակութիւն և վանք: Սակայն յետադայք կրճատելով զոմանս առաւ՝ ասացին Սափան, կամ Աէփան. յորմէ ցարդ հաստատեալ, ոչ միայն կղզին, այլև բոլոր ծոփն շրջապատիւք վերաձայնի ծով Աէփանու, կղզի և անապատ Աէփանու: Բայց իրականապէս՝ սուրբ Անապատս կառուցեալ է յանուն սուրբ Ատուածածնի և երկոտասան Առաքելոցն Վրիստոսի, որպէս կարդ պատմութեանս ցուցանէ:

Աւարդ՝ անժխտելի ապացուցութիւն է, թէ՛ այս կղզի զինի սրբագործելոյն ի հաւատոյ Հօրէն մերմէ, ի միջոցի 400 տարւոյ, միաշաւիղ բարեկարգութեամբ

օր ըստ օրէ պայծառացեալ է, սրբասէր
 պաշտօնէիւք, և աստուածահաճոյ վարուք.
 քանզի, յոչ ուրիք ի պատմութեանս ըն-
 թերցեալ լինի, թէ՛ յետ մկրտութեանն
 Տրդատոյ՝ յատուկ ի վերայ Աէվան կըզ-
 զւոյն ոք պատերազմաւ եկեալ իցէ. թէև՝
 թաղաւորքն և իշխանք, յայլ և այլ ժա-
 մանակս ընդ վանազան դէմս և անձինս
 յարուցեալ են զաւերութեան առիթս
 տէրութեան իւրեանց, բայց Աէվան կողին
 մնացեալ էր կոյս և անյաղթելի ի դրանց
 դժոխոց, մինչ ի չորս հարիւր ամն, որ
 համապատասխանէ Փրկչական և Հայոց
 — 702 —, ՂՄԵ — թուականին. զի
 որոյ հիմնադիրն է սուրբ, պարտ է և ի
 նմանէ հիմնարկեալն սրբեալ և անշարժ
 գտանել. քանզի ըստ Շարակնոցին, որ ի
 հիմնարկութեան Տարօնոյ սուրբ Աարա-
 պետի Տաճարին, առեալ զնշխար նոյն եր-
 ջանկին՝ ի ձեռս մեր Առասաւորչին, և
 աղօթիւք հայցեալ յԱստուծոյ, թէ՛
 ,, Ըստ թշնամիք մի՛ լըօրացին, և մի՛ հերձ-

աւածոց աղանդք բուսցին, : Յիրաւի և
 պնոյն հայցուած մատուցանելն ի սրբազոր-
 ծութեան սուրբ Յարութեան Տաճարի և
 սուրբ Արապետու Մատրանն ամենայն
 ջերմեռանդութեամբ՝ հաւատով խոստովա-
 նելի է. վասնորոյ այս Անապատ երկնաքա-
 դաքացի պաշտօնէիւք վայել շութեամբ վայ-
 բացն, բարեխառնութեամբ սղոյն, և իբր
 հրաշիւք քաղցրութեամբ և առողջարու-
 բութեամբ ջրոյն, օր ըստ օրէ ծաղկեալ և
 բարգաւաճեալ է: Բայց թէ՛ մինչ ինչանա-
 կեալ ժամանաւն, ոյք էին յառուկ յանուա-
 նէ Աննահայրք և Առաջն լողք սոթին. ըստ
 սրում յայնժամ նորածին երեխայ էր գիւտ
 տառիցն մերոց, Հարք ժամանակին փոյթ
 մեծ ունէին զսուրբ Տառս և զեկեղեցական
 Մատեանս թարգմանութեամբ և յօրին-
 մամբ ի լոյս ածել. վասնորոյ ոչ էր փոյթ
 զումեքէ, զպատմութեանց և զայլ սոյնպի-
 սեաց գրել, որպէս գանկատէ Վերթոզահայր
 Մովսէս Խորենացին: Աւստի ոչ ունիմք
 ասել ինչ զայնց, որոց հետք ոչ երևին:

ԳՆՈՒԻ Ի

Յաղագս պաշարելու, Մրո-անայ զկողմն
Սէվանոս:

Ի հոռովել չորս հարիւր ամեայ ժամա-
նակաց, շնորհաբաշխ Մջով սրբոյ Հօրն
մերոյ սրբագործելոյ սուրբ Յարութեան և
սուրբ Սարապետ Տաճարացն ի Սէվան
կողմն, որ անվրդով խաղաղութեամբ զհո-
գևոր բարեկարգութիւնսն փայլեցուցա-
նէին երանելի Հարքն Անապատիս Սեա-
նու, քաղցկեղ վէրքն ամենայն բարեկար-
գութեանց և խաղաղութեանց՝ յարոյց
նկզակակից իւր զՄրուան ոմն յՌամայե-
լեան տոհմէ Սստիկան ի Հայս առաքեալ
(ըստ պատմարանսութեան Յովհաննու Աա-
թողիկոսի)՝ մարտ ընդ բոլորից իսկ ամրո-
ցաց Հայոց դնէր, և զորս միանգամ յին-
քըն գրաւէին, առհասարակ քանդեալ
աւերեալ ի վայր կործանէին:

Իսկ Սէվան կղզի, որ ի ծովակին Գե-
ղամայ՝ թէպէտև իսկղբան նուազի անդ

ոչ ըմբռնեցաւ ի ձեռս նորա, սակայն զկնի երկամ մի ամաց(702. Ն՝ՕԼ.), ժատնեցաւ ի ձեռս նորա. և որք միանգամ թնակեալք կային յամբողջի անդ՝ գերի առեալ տանէր, և զկապուտ կողոպուտսն յաւարի առեալ՝ սպառսպուռ քանդէր աւերէր զամբողջն:

Յաւուրս սոյն Մրուան Ստիկանի նահատակեցաւ և երանելի Վաւիթ Վուենցի, ի ժամանակս Չորափորեցի Սահակ Վաթուղիկոսի՝ և մեծ իշխանին Վրիգորի և Սմբատայ Ռադրատունւոյ որդւոյ Սմբատայ, որք գրեթէ այնպէս կառավարէին զՀայաստան, որպէս նաւապետն առանց ղեկի զնաւն ի մէջ յորձանդուտ ծովու: Վանդի անմիաբանք էին նախարարք և իշխանք մեր միմեանց, ուստի և եկեղեցիք խորթնացեալք: Բայց տակաւին մաղթողական աղօթիւք սրբոյ Հօրն մերոյ Վրիգորի Ղուսաւորչի «աստ թշնամիք մի զօրացին և ըն», և ըստ բանի Սաղմոսողին՝ «Ինչպէս և գոյթակղեացի, նա մի՛ կոր-

Ծանեցի, զի Տէր ձեռնկալու է նորա , , .
 սուրբ Անաստան Աէվանու բոլորովին ո՛չ
 քնաց անայցելու ամայեացեալ, այլ հետ-
 ղհետէ երկիւղածք յԱստուծոյ և պաշտօ-
 նասէր Հարք, թէ շատ և թէ սակաւ ան-
 պակասք էին ի սաղմոսերգութեանց և յա-
 ղօթից յիշեալ կղզւոյս, գուցէ ի հասա-
 րակ աղօթաւորաց գոլով ո՛չ յիշատակին
 յատուկ անուամբք ի ժամանակագրու-
 թիւնս պատմութեանց. բայց յետագայ
 նշանքն հաւաստեն զանպակաս լինելն
 աղօթաւոր միաբանից ի յայսմ կղզւոյ, որ-
 պէս ցո՛ւցանի հետևեալ պարագայիւք:

ԳՆՈՒԻ Գ

Առնի՛ք Բարեպէս Ժաղկեցո-ցանելոյ զԱէվան
 կղզին ասորո-աթահաճոյ Բարեկրօնո-Ռեաժի՛ք:

Յայսմ հետազօտութեան ընդառաջ
 լինին բազում հոմանուն իշխանաւոր իշ-
 խանք, որպէս՝ Աշոտ, Ամբատ, Գրիգոր,
 Սահակ, Ասսիլ, և Ասասի: ‘Նա և՛ ի

հողևոր Հարց, Մաշտոց և Սարգիս և այլք, զորոց ուրոյնսն պարտ է բարւոք առնուլ ի միտ:

Յաւուրս իշխանութեան և թաղաւորելոյ Բաղրաստունեան Աշոտոյ առաջնոյ, որոյ էին չորս որդիք՝ Սմբատ, Գաւիթ, Սահակ և Շապուհ, Աբաս էր եղբայր Աշոտոյ, ունէր և զերկու փեսայս, Գրիգոր Գերենիկ Երծրունի իշխան Ասպուրական աշխարհի, և Ասսակ Սիւնի Հայկազն՝ Գարուռն կոչեցեալ:

Այս Ասսակ Սիւնի, փեսայ Աշոտի, յետ բարւոք քաղաքավարելոյ՝ վճարեաց զկեանս իւր, և պայազատեաց զիշխանութիւն նորա որդի նորին Գրիգոր Սուբան երկրորդ, թուն առաջնոյ Գրիգորի Սուբանայ՝ այր երևելի և հզօր. որոյ եղեն օգնական երեք եղբարք իւր Աշոտ՝ Սահակ և Ասսիլ, որ Ասսակ կոչեցաւ՝ արք մեծազօրք և քաջակորովք:

Իսկ մայր նոցա տիկինն Սիւնեաց Մարիամ՝ անուն, դուստր արքային Աշոտոյ,

տուեալ զանձն ի ճգնութիւնս և ի պահեցողութիւնս, եկաց յայնմ հետէ կրօնաւորական կենօք, վարժեալ և յուսումըն Եստուածաշունչ գրոց՝ ըստ գրութեանց Յովհաննէս Աթողիկոսի և Ստեփաննոս Օրբելեանի և շին շայաստանի:

Եյս բարեպաշտուհի տիկին Մարիամ մենացեալ ի կուսանաց վանս ի նախնեաց իւրոց կառուցեալ ի Յամաքաբերդ, հանդէպ Աէվանու կղզոյն և Ենապատին շարց. ուր աստուածային ազդեցութեամբ և տեսլեամբ ծագեցաւ ի սիրտ նորա՝ շինել ճոր ի նորոյ ի կղզին Աէվանու՝ զսուրբ Եստուածածնի և զերկոտասան Եռարելոց Տաճարսն, և զսենեական շարցն միանձանց և ճշմարիտ կրօնաւորաց:

Յորում ժամանակի յետ վախճանի Քաքարիայ Աթողիկոսի ի Գօւին (876, և ՅԻԵ), հաւանութեամբ Եշոտոյ արքայի յաջորդեաց ի տեղի նորա Տէր Գէորգ երկրորդ ի Գառնուոյ: Եւ որպէս պատմէ ազգային և ձեռնասուն աշակերտ իւր Յով-

Հաննէս Աթոռղիկոս և Պատմիչ, յայսմ
 ժամանակի ի Աէվան կղզի փայլէր յոյժ
 սրբութեամբ և իմաստութեամբ Մաշտոց
 վարդապետ Աղիվարդեցի. յայտ է ըստ
 վերոգրելոյս, թէ ոչ էին պակասեալ ի
 սոյն հրեշտակաբնակ կղզւոյս արք աստուած-
 ծայինք և աղօթաւորք, թէև՝ անուանք
 նոցին ի դպրութեան վերին գրեցեալք և
 ի մէջ անյայտք, որ սրբոյն Մաշտոցի դը-
 տեալ զնոսա, ընկերացեալ և ինքն ի մէջ
 նոցին, որպէս զարեգակն ի պարս աստե-
 ղաց փայլեալ. քանզի ասէ ճշմարտապա-
 տումն Յովհաննէս Աթոռղիկոս. « Աւ-
 զի ընդ այն ժամանակս փայլատակեալ
 պայծառանայր սուրբ այրն Աստուծոյ
 Մաշտոց, որ ի Աէվան կղզւոյ, որ զփա-
 ռացն Աստուծոյ անշիջանելի լուսոյ ճա-
 ռագայթումն յինքն նկարէր, աստուած-
 ծային ծաւալմամբ և սրբափայլ կրօնիւք
 կենդանականօք, և հոգիախաղաց զօրու-
 թեամբք ի տեսական անդ զանտեսն տե-
 սանէր. սակս այնորիկ ամենեցուն սէք

ի նա հայէին, յաղագս տրոհել, ճանաչել
մարթելոյ նորա զհոգևորացն մասանց
ընտրութիւնս, ստուգադէտ իմացուածիւ :

Վասն սոյն երանելոյս գրէ Օրպէլեանն
յ38 գլուխ պատմութեան. «Քանզի Մաշ-
տոց ետես, ասէ՛ յանուրջս գալ առ նա
ինքն երկոտասան առաքելոց ի վերայ ծո-
վուն, և նշանակեալ գտեղի եկեղեցւոյն,
հրամայեալ նմա կանգնել անդ զեկեղեցի
յանուն սուրբ Աստուածածնի, և երկո-
տասան առաքելոց, և սահմանել միարա-
նակեացս :

Սոյնանման վերին ազդեցութեամբն(1),
շարժեալ և թագուհին Մարիամ, որ բը-
նակէր մերձ առ առնս Աստուծոյ ի Աու-
սանաց վանս ի Յամաքարերդ, և եկեալ
առ Մաշտոց՝ յայտնեաց զբարեհաճու-
թենէ կամաց իւրոց, վասն շինութեանցն
եկեղեցեաց և մենաստանացն. թէև կային

(1) Զսոյն հաւաստի առնէ և բանաւոր աւան-
դութիւնն ի ծերոց տեղոյս :

յայնժամ սուրբ Յարութեան և սուրբ
 Կարապետի Տաճարքն, յորս փառաբա-
 նէին զԱստուած Հարքն առաջինք և
 Մաշտոց ընդ նոսա: Բայց վասն հրաշալի
 ազդեցութեանց ձեռնտուութեամբ մի-
 մեանց, այրն Աստուծոյ և թագուհին գե-
 ղեցկատիպ յօրինեալ զսուրբ Առաքելոցն
 ի գագաթան լերին գմբէթաւոր և հոյա-
 կապ (2) (ՅԻՉ) մերձ նշանակեալ սուրբ
 Տաճարացն (897, ՅԻՕ)՝ յատկացուցեալ
 զայն տեղի բարձրաբերձ ի գագաթան լե-
 րինն, լինել Առաջնորդարան և ուսումնա-
 սէր անձանց վարժարան:

Իսկ ի ստորոտ լերինն կառուցին յա-
 նուն սուրբ Աստուածածնի հոյակապ ժո-
 դովարան և աղօթատեղ (3) սրբոց ճգնագ-
 զեաց մենացեալ հարց. որոց վասն սահմա-

(2) Յերկայնութիւնն է 21 $\frac{1}{2}$ քալ հանդերձ
 սեղանովն, իսկ ի լայնութիւնն 15 քալ:

(3) Սագաչէն՝ յերկայնութիւնն կանգուն . . .
 և ի լայնութիւնն . . . յորում կատարեն արգէն
 զժամերգութիւնս:

նեալ զկարգ և զկանոն սրբոյն Քարսղի(4),
 ժողովեալ զբազմութիւն միանձանց վար-
 ժեաց զնոսա ի կրօնաւորական կրթու-
 թիւնս. և հաւաքեալ զբազում զիրս մար-
 զէր ի նոսին զմիանձունս, և վարէր ինքն
 կեանս խստակրօն, և լոկ բանջարով շա-
 տանայր, և ընծայէր զանձն օրինակ բարի
 սովենեցուն: Աւ երանելի թագաւհին Մա-
 րիամ զարդարեալ զսուրբ եկեղեցիսն վա-
 յելուչ և արժանաւոր զգեստիւք, սրբու-
 թեանց անօթիւք, և սենեկացն ՝ հարկա-
 ւորօք՝ կայր և ինքն աստուածահաճոյ վա-
 րուք ի վանս Առաքանաց:

Բայց յաւուրսն յայնոսիկ ևս՝ ի սաստ-
 կանալ պատերազմին Յուսփայ Աստիկանի
 ընդ աշխարհս մեր, հարազատ որդիք երա-
 նելուհւոյն, Սահակ և Ասասակ Աիւնիք
 առեալ զընտանիս և զմայրն իւրեանց Մա-

(4) Նովին կանոնիւն ընթացեալ են ցարդ և
 ընթանան զարդիս անխափան և ջերմուանդն մըշ-
 տամուռնջ աղօթիւք:

ըիամ գնացին յաշխարհն Աւտի, դադարեցան յանձաւախիտ ամրոցս մայրեաց, սպասելով այցելութեան Տեառն: Ենդ մեռաւ սրբակրօն մայր նոցա Մարիամ, որ էր քոյր արքային Ամբատայ. այլ յետ քանի մի ամաց մարմին նորա բերեալ թաղեցաւ աստ ի Աէվան կղզի ի գազաթան երին՝ մերձ սուրբ Եռաքելոց հոյակապ յինքենէ շինեալ Տաճարին, թէև ի Չամչեան պատմութեան գրի իբր տարեալ թաղեցաւ ի Վեղարքունիս՝ յեկեղեցին ՚չ (որ) կոչիւր Շողագայ:

Եւ երանելին Մաշտոց՝ յառաջ քան զայս պատերազմ և զփախուստ իշխանացն Սիւնեաց, յետ մահուան Վէորգայ Աթուղիկոսի, միաբան հաւանութեամբ ամենեցուն ընտրեցաւ և եղաւ Աթուղիկոս. որ ի միջոցի եօթն ամսոց վախճանեալ և սորա, եղաւ ձեռնասուն և ազգային իւր Յօհաննէս վեցերրորդ պատմաբան ի Վրասխանակերտ աւանէ: Եւ զՄաշտոց թաղեցին ի Վառնի ի հովանոց արքային Տրդատայ:

Բայց թէ՛ աստանօր Միքայէլ պատմիչըն Ղամչեան զինչ կամի սպրդեցուցանել ի վկայեալ դաւանութիւնս այս երանելի Մաշտոցիս, որ զինի Պաթողիկոսութեամբ վախճանմանն, իբր յերազոյ սթափեալ, և հրաշիւք ցնա կենդանացուցեալ, ի մէջ երկրորդ հատորոյ պատմութեան իւրոյ, յերեսն 724՝ վերաբերէ այսպէս:

“ Սոյն այս երանելիս մինչդեռ տակաւին էր ի Սէփան կղզւոջ ի ժամանակս թագաւորութեանն Աշոտոյ Առաջնոյ, լուեալ թէ ոմանք յանոպայ անձանց բազում անպատշաճ բանս խօսէին զժողովոյն Շիրակվանու և առաւել ևս զսուրբ ժողովոյն Վաղկեդոնի, և խռովէին զժողովուրդըն, գրեաց ընդ դէմ նոցա թուղթ նզովից, սաստիկ բանիւք, ” և զայլս տեսանելի է ի պատմութեան, որովք հետեւեցուցանէ լռելեայն, իբր թէ՛ և այս Մաշտոց հաւանէր ժողովոյն Վաղկեդոնի, ըստ հաճոյից իւրեանց:

Բայց մեր տեսանեմք ի բուն բանից երանելոյն Մաշտոցի, զոր բառ առ բառ դրէ Յովհաննէս Աթողիկոս ի պատմութեան իւրում. որ յետ այլ բանից ի գիրն առ Աբաս սպարապետ և հօրեղբայրն Ամբաստայ արքայի, որոյ սկիզբն է այս: « Ակն եհաս ի վերայ հրաման հզօրիդ պատկառելիք, զոր և ընկալայ սիրով հոգւոյ, ըստ աննդահից գոլոյ ինձ ի մանկութենէ օրինացն Աստուծոյ,» և այլն. յետ սկզբնաւորութեան բանիցն հետևեցուցանէ այսպէս. « Բայց իմ նշովք դատապարտութեան յուէտ յիրաւի և արժանի էր. և զի վրիպեցայ, և ըստ արտուղի անկեալ ինքնա հրաման բարձի զխտրոց սուրբ Հարցն, որ ի միջ մեր և Քաղկեդոնականացն. վասն որոյ աղօթահայց ապաշխարութեամբ, և առաջի անկմամբ պատառեցի նովին սուլբ ձեռօք զձեռնագրեալսն յինէն կարծեօք: Բայց ամենայն դիտաւորութիւն թղթիս զմեղաց իմն ակնարկէր զբասրանս սոցա՝ նոցա բանսարկեալ, սատանայի վարդապե-

տութեամբ, որ մարդասպանն է իսկզբանէ,
կամ ոգեսպան և բանսուտ և որոմնացան, ։
Եւ այլ բանքն՝ սորին հետեւեալք հու-
յին առ Գէորգ Աթոռղիկոսի անմեղու-
թիւնն:

Արդ ահա՛ երանելի Մաշտոց Աղիվար-
դեցի ինքնին խոստովանի թէ՛ նզովք դա-
տապարտութեան, յաւէտ յիրաւի և ար-
ժանի էր, և թէ՛ վրիպմամբ ինքնահրա-
ման բարձեալ է զխարոց սուրբ հարցն,
որ ի մէջ Հայոց և Վաղկեդոնականացն,
և յետ այնորիկ աղօթահայց ապաշխարու-
թեամբ պատառեալ է նովին ձեռօք զձե-
ռագրեալսն յինքննէ կարծեօք:

Այսն յոր պատճառի բազմաշխատ և
իմաստապատում Հայր Միքայէլն Չամ-
չեան զառաջին սխալագրութիւնն, Մաշ-
տոցի, որ ասէ աստ թէ՛ ամենայն դիտա-
ւորութիւն թղթիս զմեղաց իմն ակնար-
կէր զբասրանս, սոցա նոցա բանսարկեալ
սատանայի վարդապետութեամբ, որ մար-
դասպանն է իսկզբանէ կամ ոգեսպան և

բանսուտ և որոմնացան՝ ոչ յիշէ: Ահա՛
խոստովանութիւն կատարեալ անգիտու-
թեամբ սխալանացն Մաշտոցի, իսկ իւր
բանիւ և գրութեամբն: Աթէ զկնի սխա-
լանաց ուրուք, կատարեալ զղջմամբ խոս-
տովանութեան նոյն անձին, ոչ է իրա-
ւամբ տեղի տալի, ուրեմն և Պետրոս, ըստ
Չառչեանց, վէմն հաւատոյ, յետ ուրա-
ցութեանն, ընդունայն ելեալ արտաքս ե-
լաց դառնապէս: Իսկ եթէ՛ եկեղեցական
օրէնք անլուծանելի է, զյանցանս ճանա-
չողաց զղջումն ընդունել. ընդէ՞ր միայն
զառաջին նզովսն Մաշտոցի տեսանէ պատ-
մաբանն Միքայէլ, որ պատառեալ իսկ է
այն գիր, նորին իսկ ձեռամբ Մաշտոցի,
որպէս ինքնին վկայէ, ըստ վերոգրելոյս, և
ոչ ընթեռնու, առ Աբաս Ապարապետն
գրեցեալ, թէ՛ ինքնահրաման բարձի ըզ-
խտրոց սուրբ Հարցն, որ ի մէջ մեր և
Վաղկեդոնականացն: Յայտ է թէ՛ Վաղ-
կեդոնասէր պատմիչն նմանեալ Յազկերտի,
զիւաչ և զԹաղումն Տեառն մերոյ լսել

ախորժեալ է, և ոչ ի միտ առեալ զասա-
 ցեայն մանկագոյն նախարարին Արուանձ-
 տեայց Վարեդնին, ընդէն ցայդ վայր մի-
 այն ընթերցար, և ոչ յառաջ խաղաղեալ
 տեսեր՝ և առ Աբասն գրեցելովքն՝ զզոջու-
 մնն և զպատառումն, առաջին սատանա-
 յական որոգայթիւ խաբեցեալ գոյն Մաշ-
 տոցի, որ կամիս շուարեցուցանել զընթեր-
 ցողսն պատմութեանդ. զի թէ՛ Մաշտոց
 ընկալեալ է զժողովն Վաղկեղոնի, ուրե-
 մնն և մեղաւոր: Բայց որպէս յառաջ
 քան զայս ի յատուկ ողջունադրութեան
 իմում առ բոլոր Աբբայինսդ, թէ վասն
 Տօնացուցի Սիմէօն Աթուղիկոսի և թէ՛
 վասն վարուց պատմութեան Մխիթար
 Աբբայ Սեբաստացւոյն, 1814, ի դեկ. 4,
 գտանի գրեցեալ այսպէս: «Վիտեմք թէ-
 պէտ զազգօգուտ տաժանակիր երկամբք
 զաշխատանս Հայր Միքայէլ վարդապետի
 յամենայն պիտանի գրուածսն իւր, և մա-
 նաւանդ ի գերազանց արդիւնալի վաստա-
 կրս, ի պատմութիւնս Հայոց, որք են

Թողեալ գանձք հայրենեաց անյայտք ի ժառանգաւորացս, որովք արդէն փարթաւնացաք: Բայց և յայնս ոչ սակաւք արտաքոյ իրաւանց ընդդիմակք ուղիղ դատողաց ելանեն առաջի զոմանց սրբոց Հարց, Հայրապետաց, Աթուղիկոսաց, Եպիսկոպոսաց, Արդապետաց և գիտնական Իշխանաց, զոմանց թէ՛ գաղտնի հաճեալք էին Հռոմայու եկեղեցւոյն, զոմանց թէ՛ գրեցին առ սրբազան Փափն հաճութիւն Տօմարի և Վաղկեդոնի ժողովոյն, և զայլոց թէ՛ յաւուր յետին հիւանդութեան ընկալան զժողովն զայն, . . . զորոց զբացայայտութիւնսն տեսցեն անդ բանասէր եղբարք: Եստանօր ասելի է թէ՛ և երանելոյս Մաշտոցի ակամայ սխալումն է մի ի նոցունց և զկամաւոր զղջումն և հրատարակեալ խոստովանութիւնն անյայտ թողեալ է Վաղկեդոնասէր գիտնական պատմիչն:

Մեք դարձ արասցուք ի շաւիղս բուն պատմութեան մերում:

Ի ժամանակին այնմիկ, երբ նորոգ բարեկարգեալ էր կողին Աէվանու հրեշտակակրօն վարուք, և համբաւեալ ի Հայաստան գաւառ, յորդորեալ բարենախանձ հոգի Աշոտի Իշխանաց Իշխանի, գայ իւրովք հանդերձ, յուխտ և յերկրպագութիւն սրբացեալ Տաճարաց, և ի ժառանգել զաղօթս մենամարտիկ սրբակրօն անձանց: Աւօժիտ արժանաժառանգ աղօթից նոցին՝ շնորհէ վանօրեիցս այսոցիկ ի պիտոյս, և մերկամարմին աղօթսւորաց յապրուստ, զվեց գիւղս, որք են Աւարսէր(որ է Չոչա), Համաքարերդ, Գոմաձոր, Բերդքն, Խառուաց—տափ և Որսն—Աւակաճին, որ է Ծակքարն ի Ազախ: Ասե զայգիս ի Գառնի և յԱրևան: Հորոց միայն իներկայիս ունի ի ձեռին զՀամաքարերդն, Մաշտոցներ կոչեցեալ լերամբք, և զԳոմաձոր իւր չայիրլըղովն (սիզավայրիւն):

Այլև շնորհեաց մեծ Իշխանն Աշոտ, առ ինքն եղեալ զՓրկական Աշան աստուածընկալ Ահնաց փայտին, ըստ գրու-

Թեան Ստեփաննոս Օրպէլեանին և հին
 Հայաստանի պատմութեանն:

Չի թէպէտ, զկնի վախճանի երանե-
 ւոյն Մաշտոցի յաջորդաբար սրբակրօն
 Հարք Աննահարք և Առաջնորդք՝ անպա-
 կաս եղեալ են ի Աէվանայ կղզւոյն. բայց
 երևելին ի նոսա բնիկ միաբանակից կրօնա-
 ւորացն էր (Տէր Սարգիս Աւարդապետ) :
 Սմա տուեալ էր Գագիկ արքայ յառաջ
 քսան ղթագաւորելն զվանսն Շողագայ. և
 յետ թագաւորելոյն կարգեալ էր զնա
 Առաջնորդ Աէվանայ վանիցն. և զի քաջ
 գիտէր զառաքինական ընթացս կենաց նո-
 րա, նմին իրի յետ մահուան Խաչկայ զնա
 ետ ձեռնադրել Ասթուղիկոս (992 .
 ՆԽԸ):

Սա ինքն Տէր Սարգիս ունէր զմարդա-
 սէր և զքաղցր բարս, և էր խոնարհ ի կեն-
 ցաղավարութեան և խոհեմ ի կառավար-
 ութեան, միանգամայն ճգնազգեաց և
 աղօթասէր. զի զոր ինչ կարդ պահոց և
 աղօթից ունէր ի վանականութեան իւ-

րում, զնոյն պահեաց անխափան և ի կաթուղիկոսութեան:

Եյս Հայրապետ դռեալ զՆախարարս ինչ սրբոց Հախիսիմեանց, շինեաց եկեղեցի յանուն նոցա սարնթեր Աթոռղիկէին Ենւոյ: Ի սորա յաւուրս ծաղկեցաւ Առեփաննոս Արդապետ Տարանեցի Եսողնիկ կոչեցեալ պատմարան:

Ի չորրորդ ակի Աթոռղիկոսութեան Տեառն Աարգսի, ի Վեկտ. ամնոյն եղև դեռնաշարժութիւն սարսափելի և տևեաց ամիսս եօթն (995), և եղևն քանդմունք մեծամեծք, զորմէ զբէ ՚սողնիկ:

Յայտ է թէ, յայսմ շարժմանէ քայքայեալ և աւելեալ է սուրբ Յարութեան Տաճարն Աեփանոս, որոյ այժմ միայն գորզաչափ որմունքն տեսանին, որք ունին զնշան հնազոյն շինուածոց: Նոյնպէս և սուրբ Ղարապետի մատուռն խորխորեալ, որ յետոյ բարեպաշտ ժողովուրդ Վեղարքունեոյ գործեմաւոր յորժամ ածով վերակառնեալ են, ըստորում ինքնաւոր

կան յիշատակ Իշխանաց և Տեարց իւր-
եանց էր:

ԳՒՂՈՒԽ Գ

Վիպոսած Ենապատիս և ստանդէլի ազա-
դոսիւն նորին:

Հնագոյն աւանդութեամբ հռչակեալ
էր ի բազում տեղիս առ բազում բանա-
յոյզ անձինս, որպէս և ժողովողն մեկ-
նութեան Խոսրովու և այլոց սրբոց Հարց՝
Մովսէս վարդապետն Նըրզնկացի ի մեկնու-
թեան Շ նորհեա՛ մեզ որչիս, յայն բանսն
“ և զխորհուրդն՝ զոր խորհիք՝ խափանէ
Տէր. և զբանն զոր խօսիք մի՛ մնասցէ առ
ձեզ ,” ասէ այսպէս, թէ դեք և թէ մար-
դիկ անյազարար միշտ խոկան ի նենգել:
Որպէս և ի Սէվանայ կղզւոյն անցիցն է
յայտ. վասնորոյ և զերգս ասի երգել, ի
յայտնիլ դաւաճանօղ թշնամեացն: Նւ
զոր ըստ աւանդութեան պատմեն՝ այսպի-
սի ինչ է. որպէս թէ՛ Հազարացի լեռնա-

կան Նեղիկք կամ Ալանք գիտելով թէ
 դիւրամուտ ոչ է կարելի լինել շարաթոյն
 արանց ի կղզին Աեփանու, վասնորոյ իբր
 դրացի բարեկամ վաճառական ձեացեալ՝
 միամիտ աղաւնարարոյ Հարցն ժամանա-
 կին, նենդաւոր դարանակալ Հնարագի-
 տութեամբ, յայնալիւում պահու և ժա-
 մանակի, որ և շրջուպստ բնակիչք յահէ
 ելուզակաց եկեալ ժողովեալ էին ի կղզիս,
 պիտելով պակղին յուսայի ապաստանարան
 ի հինից ելուզակաց, որպէս և յայլում
 պատահումնս՝ բաղմաց է եղեալ պատս-
 պարանս՝ Ամին իրի և յայս նուազ ի ժո-
 դովել երկրական գաղթականաց յայս
 կղզի, յուսակտուր եղեալ յիշեալ ելու-
 զակաց, զայս նենդաւոր Հնար վաճառա-
 կանութեան ի գործ արկեալ՝ խնդրանօք
 հաճեցուցանեն զվերակացու կղզւոյս, իբր
 թէ զվաճառելի զապրանս նոցին, կնքեալ
 արկեոք աւանդ ունին դնել ի վանս,
 մինչ ի դադարել մըրկացն աւազակու-
 թեանց. և ըստ վերոգրելոյս վիսմաու-

Թեամբ ընկալեալ զքանա խնդրողացն՝ հա-
 ճին վանականք և առ նոսա բարերարք
 գտանել, թողարինն զի բերցեն զարկեղս
 իւրեանց: Արոց աւել քան զքառասուն
 մեծամեծ արկեղս, յիւրաքանչեւ արկեղ,
 երկերկու զինուորս ամենայն պատրաստու-
 թեամբ զինուց ամրացուցեալք, և միայն
 երկուս՝ իբր վերակացուս արկեղացն ազա-
 տաքայրս ընդ նենդաւոր աւանդիցն եղեալ
 առաջին ի եղզին, զի ըստ պատշաճ ժա-
 մու զիշերոյն բուցեալ զարկեղան, հաննալ
 և յայնց յարկեղաց զընկերս չարութեան
 իւրեանց, անհնարին ոճիրս դասնու թեան
 և արեան ճապաղիս գործեսցեն, թէ՛ ա-
 նապատաւարացն՝ և թէ՛ գաղթական ժո-
 ղովելոցն:

Բայց անհնարաւորացն այագահաս հրո
 նարագիւտ անակնունելի պահուն, անքուն
 ակամբ պահպանողն, որ և ոչ թողու ըզ-
 գաւազան մեղաւորաց ի վիճակս արդա-
 րոց, զարմանայի հրաշագործ դիպուածով
 միով մերկեաց զխորամանկ խաբէութիւն

չարահնար թշնամեացն այնոցիկ: Վանդի
 վարժապետն ժամանակին, ի գանել զմա-
 նուկ մի վասն դասառութեան իւրոյ, որ
 ոչ է քաջ սերտեալ, որպէս զայլ ընկերան,
 այս մանուկ առեալ զգիրքն, գնացեալ
 մերձ յարկեղաց, իբր առանձին անքոյթ
 տեղի, անդ կառնր սերտել զգրան իւր
 ևւ ըստ մանկական ստոստ բնութեան
 ձեռս արկեալ ի փակաղաղ և ի կողպական
 արկեղն միոյ, խաղայր ընդ նմա. յանկարծ
 մանուկն լուեալ զայսպիսի բարբառ յար-
 կեղէն, Ալի լախար իւէ, զԺալը. զար-
 հուրեալ պատանւոյն, իսկ և իսկ գնա-
 ցեալ առ վարժապետն իւր՝ ազդէ նմա
 գայս դիպուած. և նա այլ հարկաւոր տ-
 րամբ գան մերձ արկեղացն, ըստ ձեոյ ման-
 կաննն, և ինքեանք ձեռս արկանեն յայլ
 արկեղ միոյ փակաղաղն, լսեն և ի նմանէ
 գնոյն բան, Ալի լախար արը, զԺալը:

Ապա կալեալ զիւր վերակացու կայից
 զազատութայլ զերկու անձինսն, յայտ է
 թէ, որոց մին էր Ալի, տեղեկացեալ ի նո-

ցանէ զղարանակալութեանց իշխանի նոցին և զվախճան մտաց գաղելոցն յարկեղսրն, որք հայէին ի կորուստ բոլոր ի կղզին պարփակելոց, հոգևորականաց և աշխարհականաց, ի միում այնր գիշերի:

Չառաջինն՝ թէպէտ վանականքն կամեցեալ են անարգանօք վարել զարսն չարագործս անտի ի կղզւոյն, բայց ժողովեալ գաղթականք, անհամաձայն եղեալ վանականացն, որոշեալ են, տանել զբոլոր արկեղսն ի գագաթ լերինն, ուր են տաճարք սուրբ Առաքելոցն և Յօհաննու Արարպետին, և անտի ամալ ի ծովն: Այսնորոյ ըստ նաւավարացն Յովնանու ասեն, քաւ լիցի մեզ Տէր, մէք անպարսեմք յարենէ չարանիւթ արանցս այսոցիկ. զի դու Տէր Աստուած բարերար մեր, գիտելով զղարանակալութիւն սոցա առ պաշտօնեայս եկեղեցւոյ քում սրբոյ, և առ հաւատացեալս միասնական Աստուածութեան քում, ուստի իրաւամբ ետուր զթշնամիսն մեր ի ձեռս մեր, զի անսցեն և

այլ չարասէր թշնամիք մեր և երկիցեն
յերեսաց ահաւորիգ, զի դու Տէր յամե-
նայն ժամ ընդ մեզ ես, և իչ երբէք թո-
ղուս ի ձեռանէ քումմէ:

Ապա յօրինեալ միաբան շարցն սրբոց
զհոգելի խորհրդակուռ զերգս խաղաղա-
կանին «Շ Նորհեա՛ Տէրն», զնոյն եր-
գըն երգելով բացեալ զարկեղան, բարւոք
վերահասու եղեալ և վերստին ամրացու-
ցեալ զնոսին, երգելով և զհետևեալսն
«Եւ զխորհուրդն՝ զոր խորհիք՝ խափա-
նէ Տէր, զի Աստուած ընդ մեզ է. և զբա-
նըն՝ զոր խօսիք՝ մի՛ մնասցէ առ ձեզ, զի
Աստուած ընդ մեզ է, և այլն. որով ամա-
ցեալ զարկեղան ի դարէ անտի ի ծովն, որ
ըստ խողիցն տեսառնահրաման՝ ամենեքեան
խեղդեցան ի ծովակն Վեղամայ ի կղզին
Սէվանու. և յայնմ օրէ նոյն երգ «Շ Նոր-
հեա՛ Տէրն», մնաց յեկեղեցիս մեր,
իբր գանձ հայրենի. որով յայտ իսկ է
թէ՛ ո՞րքան հոգերնկալք էին շարքն ժա-
մանակին, որք իսկ և իսկ յօրինամբ

գետրհրդակուռ զերզն զայն՝ փառաւորեցին զտուիչն բարութեան իւրեանց, և թողին մեզ ապագայիցս յիշատակ յաւիտենական:

Իսկ զԱլին իւր ընկերաւն ի գագաթան լերինն թաղեալք մերձ Առաքելոց տաճարին, և չար յիշատակ նոցա կայ մինչև ցայսօր յայտնի նշանօք:

Օյ թէպէտ առաւել կամ համեմատ սմա՝ նշանք և հրաշագործութիւնք ի դարըս դարս եղեալք են ի ինամոցն Աստուծոյ, բայց կամ հեռաւորութեամբ ժամանակին, կամ յայլ սահմանս զանազան Տէրութեանց, և կամ զանցառութեամբ պատրաստի եղեալ գրասիրաց՝ բազումք մեզ անձանօթ կան մինչև ցայժմ, որպէս և սոյնանման և առաւել հրաշային ևս ի սոյն կողի պատահեալն՝ ունիմք պատմել ի տեղուջ իւրում:

Այժմ ասել զայլ մերձաւորն սոյն ժամանակի, որ ևս ի շարժմանն վնասօրեր եղեալ է սուրբ Մենարանիս:

ԳՆԱՆՈՒԽ Ե

Եւս ի նորոգութենէ սորբ Տաճարացս եւ
 ի սենեկաց նարին:

Արդ՝ ըստ յայտնութեան հաւատարիմ
 պատմադրաց, Հայաստան աշխարհ, որ-
 պէս յեղուզակաց նոյնպէս եւ ի դեանաշար-
 ժից՝ մերձ ընդ մերձ կրեալ է զգերու-
 թիւն, զաւերութիւն եւ զամայութիւն.
 որով եւ սոյն Ալվան կղզոյ շինուածքն
 քանիցս անգամ աւերեալ եւ անշքացեալ
 են. թէպէտև՝ վերստին ի ձեռս բարեսէր
 Հարց եւ բարեպաշտ ժողովրդոց հետզհե-
 տէ ընկալեալ է զվերանորոգութիւն իւր
 Զի եւ յաւուրս Մխիթարոյ Առաջ-
 նորդի եւ Բարսեղ Աւարդապետի փերըս-
 տին նորոգութիւն կոնալ է սոյն Ալվանու
 նշանակեալ վանորէից եւ սենեկացն, ըստ
 ցուցանելոյ ի յորմունս կոնալ արձանա-
 գրութեանցն (1654. ՌՆՂԳ): Վանդի
 Տփխիս քաղաքացի, ի սոհուն շիթա-

դեանց, բարեսէր երեք եղբարք, որդիք
Խաղայի՝ Սուլուխան, Օւալ և Օւհրապ,
եկեալ ի սուրբ ուխտս, յաւուրս Փիլիպ-
պոս Աթողիկոսի, տեսեալ սոցա զաստ-
ուածաճաճոյ կենակցութեամբ զազգա-
օգուտ միաբանութիւն երկնաքաղաքացի
Հարանցն, և զխանգարումն շինուածոց,
և զանընչութիւն շնաշխարհայնոց, ջեր-
մեռանդ յօժարութեամբ յարդար վաս-
տակոց իւրեանց ձեռնարկեալ շինեցին
վերանորոգմամբ, որպէս զՏաճարսն, նոյն-
պէս և զհարկաւոր յիշատակիսն, զորս ի
կարգի յիշատակեացն ունիմք գրել յան-
ուանէ յիշատակաց տուողացն, որքան
ստուգելն իցեն կարևորք:

Միայն այս բարեպաշտ Սուլուխան և եղ-
բարքն, ի միում փոքր տեսրակի տեսանի՝
թէ զկնի նորոգութեան տաճարացն, այլև
գերիս կանթեղս մշտավառս խոստացեալ
են թողուլ, և յամ յամէ՝ զձէթ կամ
զձիթագինսն տալ, այժմ այդ գինք ձի-
թոյն՝ թէ ոչ ի կայից յիշեալ բարեպաշտ

ուխտող Չիթաղեանց, բայց ի հասարակ
աստուածապաշտ և բարեսէր ժողովրդոց
ժողովին, ոչ թէ երեք, այլև բազում կան-
թեղք զցայգ և զցերեկ յամենայն ժա-
մերգութիւնս լուցեալ վառին:

Արձանագրութիւնք յանուն սոյն Չի-
թաղեանց, որք կան յորմունս յիշեալ
եկեղեցւոյն սուրբ Աստուածածնի և Առա-
քելոց, բովանդակին ի սոյն միտս, որ ինչ
ի վերոյ գրեցան. վասնորոյ և ոչ երկրոր-
դեմք զչարագրութիւն նոցա, զի անյարիւք
են և լինի աւելորդ կրկնաբանութիւն:

Բայց գտանին ի վերայ Առաքելոց Տա-
ճարի երկու ընկուզեայ դրունք արևմը-
տեան և հարաւային կողմանց, որք յոյժ
զարմանալի ճարտարապետական նկարուք
և հիանալի փորուածովք իբր քերուբ
վետ ասղանի յօրինեալք ի հնագոյն
ժամանակաց: Մանաւանդ հարաւային
դուռն՝ կարի առաւել ճարտար մտաց և
շնորհակերտ ձեռաց ներտպութիւնք են.
Նմին իրի և զնոցին մակագրութիւնսն, որ

ի շրջապատ իւրաքանչիւրոցն զլիսագրովք
գրեալ են ի նոյն ճարտարաց՝ արժանի հա-
մարիմ՝ աստանօր նոյնութեամբ ասուից և
բառիցն գրել:

Վախ յարեմտեան դուռն, որ հնա-
գոյն է՝ գրեալ է այսպէս. « Ի թուին շա-
րոց ՈՒՆ, նորոգեցաւ դուռն սուրբ եկե-
ղեցւոյս, հրամանաւ Իշխանաց Իշխան
Քրդին, և ձեռամբ Յօհաննիսի հիւսանն,
որք ընթեռնուք, յիշեսցիք, »:

Շարաւային դրան արձանագիրն է ի ձե-
ռտանաւորի այսպէս. « ԳՆՆԵ թուախա-
նին, երեսուն և հինգ թիւ աւելի յԱթո-
ռակայութեան Տեառն Վարդաբի, ի խա-
նութեան Աղուպ պէկի, ծաղկեցաւ դու-
ռն Տաճարի, Աստուծոցն Վրիստոսի,
հրամանաւ սուրբ վարդապետի, եռամե-
ծիս Վանիկչի, և սիրելի որդւոյ սորին Ա-
ւիսակոպոս Տէր Աերսիսի, ձեռամբ սորին
աշակերտի՝ անարժանիս Աբրահամի, նաև
եղբօր մեր սիրելի շնորհօք ի լի Վրիգորի-
յօսս անկանիմ ամենայնր, հայցել Տեառ-

նէ պարզեա ճրի, բարունապետիս համայն
ազգի և ծնողացն իւրոց բարի, Կարապետ
քահանայի և մօրն Համաւորի, և

Սոքօք ահաանին, թէ՛ սրեւտեան զը-
րան թուականն էրսա Փրիչսիանին 1176
և հարաւայինն 1857: Յասաջնոյն մինչև
ցայժև՝ յորում եւք 1830 ափ Տեառն՝
անդեալ են 654 և յերկրորդն 278: Երա-
ջինն ժամանէ յաւուրս Գրիգորիս Կաթու-
ղիկոսի և Աիս. Մանուէ կայսերն: Աւ-
երբորդի ժամանակն հասանի՝ Բ. Բարսեղ
Կաթուղիկոսի Հայոց, Օսմանցու ոց աէրու-
թեան Սուլթան Սուլէյմանի, և Պարս-
սիցն Է. Նահ-Թահմազին, որ յայն աւուրսն
աւերելով զԱրևան, Կաթիջևան, նահան-
գօքն էառ ի ձեռաց Օսմանցուց. և զկնի
եկեալ զօրաց Սուլթան Սուլէյմանին՝
վերստին էառ յետս ի Պարսից:

Բաց ի յայս երկու դրանց արձանա-
գրութեանցն, այլ ուրիք ի պատմութեանց
օչ ելին մեզ ընդ յաւաթ, թէ՛ Վուրդ
Իշխանաց Իշխան ուստի՞ կայր Աիս թը-

ուին (1). զի թէ՛ զԲուրդ Իշխանն Սիւ-
նի բատ ցանկի պատմութեանց, իբր եր-
կրորդ հատորի 401 թղթահամարի՝ լինիլ

(1) Ի 1815 ամէ հետէ Հայազգի ոմն Մելքոն
անուն՝ եկեալ աստ ի Տփլիսիայ վարէր զճգնաւո-
րական կեանս, զամենայն ժամանակս կենացն միա-
ժամ պահելով և ճաշակելով զչորարեկ հաց և
ջուր: Այրս այս՝ որ Մելքոն ճգնաւոր կոչիւր, ընդ
խտորմբերական կենացն՝ նաև, զցայգ և զցերեկ
առաւել պարապէր ի մշակական աշխատսիրու-
թեան: Սա երաց զհիմն սուրբ Յարութեան Տա-
ճարին որ ի գլուխ լերին կղզւոյս, և որ թաղեալ
էր ընդ հողով խորագոյն, և ի հիմանէն վերա-
կանգնել կամէր զնոյն եկեղեցի, զոր և կարէր իսկ
հայթայթելով, սակայն վախճանն նորա խափան
եղ գործոյն: Եւ որպէս զշրջապատս սոյն Յարու-
թեան Տաճարին, նոյնպէս և զշրջապատս սուրբ
Ասաբելոց և սուրբ Վարապետ Տաճարացն հարեաց
և ընդարձակեաց, զթանձրութիւնս հողոյն և քա-
րին թիկամբն իւրով միայնակ կրելով և հեռա-
ցուցանելով ի բաց, որով և ի գլուխ լերինն մե-
ծաւ մասամբ ամբիոնաձև յարդարելով տափա-
րակտվայրս, որ լազմաճիգն աշխատանսց է գործ-
յոր ջանասիրեաց այրս այս բարեվաստակ և բա-

պարտ էր Վուրդ անուն Իշխան Աիւնի,
զոր մեք ի նշանակեալ տեղին ոչ գտաք
զայդ անուն, թէև՝ գտանէաք անդ՝ ժա-
մանակաւ յառաջ լինէր, զի անդ Հայոց

րեխրատ՝ ընթացս կենաց իւրոց զամս 40իւ շափ.
որով և և գեղեցկայարմար շքեղացոյց զդուլս լե-
րինն՝ որ յառաջն լեալ է աւերակ և մացառափիտ,
որպէս վկայեն ականատես ծերունիք ի միարանաց
անապատիս: Նոյնպէս շինեալ է սա անձամբ ան-
ձին ճարտարարուեստութեամբ ի շրջապատ սուրբ
Առաքելոց և սուրբ Վարապետ Տաճարացս զբազ-
մասենեակ ընկարանս բաղկացեալս ի խրճիթաց և
ի օրահից, նաև զփայտածեղուն գաւիթ Առաքելոց
Տաճարիս: Ի շինել սորա զայս գաւիթ ի լատնայն
զհողն յատակին՝ երևեալ է ի միջավայրի գաւ-
թին գերեզման սոյն Իշխանաց Իշխան Պ. Քրդին,
որ ծածկեալ կայր և էր անյայտ յաւուրս սոյն
պատմագիր Մանուէլ վարդապետին: Ահա տա-
պանագիրն նորա:

ԱՅՍ Է

ՀԱՆԿԻ-

ՍՏ ՊԱՐ-

ՈՆ ԲՈՒ-

ԲԴԱՅ.

Թիւն ճ' ընդրի, իսկ այս Վրդի Թիւն
ՈՒՆ արձանայեալ է:

Նոյնպէս Ղանիկի և Ներսէսի պատմու-
թեանցն ոչ պատահեցայ: Ամենախոնարհա-
բար խնդրեմ՝ զի գտանօղ Հարք, կամ եղ-
բարք զպակասութիւն Մեր ցուսցեն, որպէս
և ի սկզբան սոյն գրուածոյս խնդրեալ եմ:

Վասն ճգնաղբնաց առնալ այսորիկ Մելքոնայ՝
սոյն Մանուէլ վարդապետն ի վերջ պատմու-
թեանս, ի յիշել զանուանս ժամանակակից միա-
բանաց անապատիս՝ գրէ այսպէս. «Մելքոն Թիֆ-
լիզեցի, բազմարուեստ, աշի և անձանձիր աշխա-
տաւոր, ի շինուածս վանուց հիւսնութեան, որ-
մնադրութեան, մումակաղմութեան, և յարակայ
պարտիզպանութեան և խաւարտնդինաց անպա-
կաս աշխատաւորութեամբ, բուականացուցանօղ
ամենեցուն, յետ այսպիսի անդադար աշխատա-
նացն յիօթնեակ կարգս ժառերութեանց անպա-
կաս աղօթաւոր, քաղցրաձայն զպէր և անթերի
բաղմոսերգու, առ որ ասել զարդ անապատի, ոչ
է սխալելի, և իմ հոգւոյս փարեղի, »

Գտի թէպէտ զՍարգիս վարդապետ մի Առաջնորդ Աէվանու, յաւուրս Գրիգորի Մագիստրոսի (1044, 'ՆՂԳ') իմաստասէր և լեզուագէտ, առ որ գրէ Մագիստրոս այսպէս. « Աւ կարօտիմք քեզ մերձենալոյ մեզ յօգնականութիւն այսպիսում իրողութեանց, ապա թէ ոչ, ազօթիւք օգնեսցես մեզ , , »:

Այր և Սարգիս վարդապետ մի Աէվանեցի յաւուրս Օւքարիայ Իշխանի (Սպասալարի) վասն քննութեան Սոյ ժողովոյն ընդ այլ Հարց ժողովեալ էին ի Աօռի քաղաք, որք անմիաբանք եղեն ի մէջ ժողովոյն. բայց անդանօր ի Աօռու Խաչատուր վարդապետն առաջի մնացեալ բարեմիտ հոգևորականաց և Օւքարիա Իշխանին երգեաց զհրաշային զայն երգ « Խորհուրդ խորին, անհաս, անսկիզբն, , . և յայնմ՝ օրէ մնաց յամենայն եկեղեցիս մեր զայս խորհրդակուռ երդս երգել ի զդեստաւորել պատարագամատոյց ժամաբարաց »:

Նշեալ է և Արարակեա Նպիսկոպոս մի
 Նշմիածնեցի Առաջնորդ սոյն Աէվանու,
 փախուցեալ ի Մէլքիսէթ Ատթուղիկոս,
 յարեցեալ ի Սարգիս Նպիսկոպոս, որ
 զարգացեալն էր յանապատին Աիւնեաց,
 և նորոգեալ զայս վանօրայս և զվնաստա-
 նքս, զլիմ և զԱռուտուց և զայլ անապատ-
 սրն, զորս և աստուածահաճոյ կարգա-
 գրութեամբ ծաղկեցոյց. յորմէ ուսեալ և
 Արարակեա Նպիսկոպոս, բարեկարգեաց
 զանապատն Աէվանու

Արպէս յառաջագոյն խոստովանեալ իմ,
 վասն ոչ գտանելոյ իմ աստ հնագոյն հե-
 ղինակ պատմութեանց, ունիւք յետ և
 յառաջ սայթաքել, մինչ զելս մեր շա-
 ղաց գտցուք: Վանդի ներկայ հարքն կա-
 մէին ցուցանել մեզ թէ ի Մաշտոց վար-
 դապետէ սկսեալ՝ Բարսեղեան կանոնիւք
 վարեցեալք են միաբանք Աէվանու մինչև
 ցայժմ, բայց յոյժ բարեգոյն է ասել, յի-
 բաւի յառաջն Մաշտոցիւ՝ այն Բասի-
 լեան կանօնք մտեալ են ի Աէվան, սակայն

յանցանել ժամանակաց և ի փոփոխիլ
Տէրութեանց և ամայութեանց վանօրէից,
ամենայն բարեկարգութիւնք՝ վեր ի վայր
տապալեալք և անյայտ մնացեալ էին, մին-
չև ի (ժամանակս) Սարգսի Նպիսկոպոսի և
հետևողացն նորա, որ սկիզբն արար ի
Սիւնեաց գաւառ ի Մաքենիս կոչեցեալ
վանուց, ուր և Մաշտոց վարդապետ զա-
ռաջինն անդ էր զարգացեալ և սնեալ:

Եւ յս Սարգիս Նպիսկոպոս՝ սկիզբն էր
առաջնորդ Սաղմոսավանից, ի նոյն գաւառ-
աէ Երազածոտան, ի գեղջէ որ ասիւր Յա-
րենի, մերձ ի Աարբի, որ և մականուամբ
Պարոն-Տէր կոչիւր սոյն Սարգիս Նպիս-
կոպոս: Ըրաշալի պատահմամբ իւրիք և ին-
քըն հրաժարեալ յՆ. առջնորդութենէ իւր-
մէ, գնաց ի սուրբ Նրուսաղէմ. պատա-
հեալ ի ճանապարհի, Տրապիզոնի Աիրա-
կոս անուէն Վահանայի միոյ, առն առաքի-
նասիրի, ընկերացեալ միմեանց խորհին՝ ի
վերադարձի իւրեանց ի պատշաճ տեղւոջ
մենարանս հաստատեալ աղօթեցեն ըն-

կերակցարար, ըստ գրութեան Առաքել
«Պատմչի ԻԱ»

Որք եկեալք ի Միւնեաց գաւառ հիմ-
նարկեցին զԱստուածահաճոյ բաղձանս
իւրեանց. և օր ըստ օրէ, յաջողի ըստ կամաց
իւրեանց, եկեալ բազմութեանց հոգևո-
րականաց և աշխարհականաց յարին ի սո-
սա ջերմեռանդ սիրով. նմին իրի միաբան
խորհրդով Սարգիս Ապիսկոպոս և Աիրա-
կոս Վահանայ եօթն գլուխ կանոնական
բարեկարգութիւնս սահմանեցին կրօնասի-
րութեան իւրեանց, որք են այսոքիկ:

Առաջին քան զամենայն, յամենայնի
հնազանդ լինել Առաջնորդին:

Արկրող՝ յամենայն աւուր յայգոյն և
յերեկոյին զխորհուրդս մտաց և զյան-
ցուածս աւուրն խոստովանել:

Արրորդ՝ ոչ ունիլ ումեք առանձին ստա-
ցուած ինչ, և ոչ պահել ինչ ի սենեկի,
և ոչ ուտել բնաւ անդէն, յանձն արս-
րեալ զամենայն խնամս՝ նախ յԱստուած
և ապա յԱռաջնորդն:

Չորրորդ՝ զամն ողջոյն պահօք ան-
ցուցանել, բայց յաւուրց կիւրակէի և շա-
բաթու և տէրունական տօնից. իսկ ի մաոյ
և ի գինւոյ իսպառ հրաժարիլ :

Հինգերրորդ՝ յաւուրն միանգամ ճաշա-
կել, և հաւասար բաժանել զկերակուրն մե-
ծի և փոքու, և ընթեռնուլ զգիրս իսեղանի :

Վեցերրորդ՝ յամենայն շաբաթս և ի
Տէրունական տօնս զգիշերն հսկումք ան-
ցուցանել, և յառաւօտուն անխափան
պատարագ մատուցանել :

Եօթներրորդ՝ ի հարկանել կոչնակի, ա-
մենեցուն միաբան գնալ յեկեղեցին և ի
սեղան, լուսթեամբ և խոնարհութեամբ :

Եւ ի վեր քան զամենայն, իբր գլուխ
ամենայն կանոնաց եղին զայս, այսինքն է
ամենեցուն ջանալ սուրբ պահել զմիտս
իւրեանց և ճգնել ի մեռուցումն ախտից,
ի խոկումն աստուածային իրաց և յըն-
թերցումն գրոց :

Եղին և կարգ և ձև ի կրօնաւորական
սքէմս, զի խանգարեալ էր այն, և յօրինե-

ցին զեկեղեցական զգեստս, ըստ իւրաքանչիւր աստիճանի, և որոշեցին զժամանակ պաշտամանց իւրաքանչիւր ժամակարգութեանց. սահմանեցին և զայլ բազում բարեկարգութիւնս, որովք կառավարին ցայսօր ամենայն կրօնաւորաց վանօրայք Հայաստան աշխարհի, մինչդէ ի Առևտուց և ի Ախմ հռչակեալ Անապատքն ևս՝ յընկերաց և ի դաստիարակելոցն ի սոցունց ուսան զկրօնաւորական վարս:

Վանդէ Աերսէս Մոկացի, որ մականուամբ Պեղլու կոչիւր, գնաց ի գաւառն Ասպուրականի (1622, Ռ. Հ. Ա.), և մտեալ ի կղզին Ախմ կոչեցեալ, նորոգեաց զվանսն, և ժողովեաց անդ զբազմութիւն առաքինի անձանց, և առաջնորդէր նոցա ըստ նախակարգեալ կանոնաց. և ի բազմանալ կրօնաւորաց, անցին և ի Առևտուց, ուր և ժողովեցան կրօնաւորք բազումք:

Սոցին նման և Աարապետ Ապիսկոպոս յետ ամաց ի՞ չեկեալ ի Աէվան կղզի՝ բարեկարգեաց ըստ վերոգրեալ կանոնաց:

Յայտ է թէ՛ Մխիթար Լապիսկոպոս և Բարսեղ վարդապետ և այլք՝ ի սոյն Աարապետ Լապիսկոպոսէ ուսեալ են զկրօնա-
 «իրութիւն (1654 ՌՃԳ), զորս ի վեր
 անդր յիշեցաք, և զնորոգութիւն տաճա-
 րացն ի շիթաղեանց յերից բարեպաշտ
 եղբարց: Վանգի ժամանակ Աարապետին
 յառաջ և մերձաւոր է սոցա, որով հաս-
 տասի հեղինակ լինիլ նորա՝ սոցա:

Եւ ի վերայ այսր ամենայնի տարակու-
 անի մնացին Եթուակալութիւն Տեառն
 Աարգսի և իշխանութիւն Եղուպ պէկի.
 վասնզի Թուական Եղուպ պէկին Լըրեա-
 նու սկսանի ի ՊՁԹէն, իսկ արձանա-
 գրութիւն հարաւային դրանն է ԹՂ և
 ՎՆ սուելի, որ լինի ՌՂ. ուստի եղև
 մեզ անգիտելի և ապադայ հետևողաց
 տաժանելի: Օ՛ի թէպէտ պատմիչն՝ միայն
 զԲարսեղ Լապիսկոպոսն դնէ (պատճառ)
 վերստին շինութեան, բայց մեք յարձա-
 նագրութեանց ի յորմս տաճարաց տեսա-
 նեմք, որ Մխիթարն նոյն ժամանակի, Աէ-

վանու անապատի Եպիսկոպոսն է, և
Բարսեղն երկրորդ կամ Քեթիլ (փոխանորդ)
նորին Մխիթարայ, վասնորոյ մեք վասն
շինութեան զերկուսն ի միասին գրեցար:

ԳՒՆՈՒՄ Ե

Ջգայի պատահոմն Բարսեղ վարդապետին
Սէվանոմ:

Բայց զգալի անյաջող դիպուած սոյն
Բարսեղ վարդապետին աստանօր ուրոյ-
նաբար գրեմք առեալ յԱռաքել պատմէ:
(ՎՍԵ) և ի Չամչեանէ (Գ. 648), որ ասէ
այսպէս. « Եւ Բարսեղ վարդապետ
Առաջնորդ Սէվանու՝ արար նորոգութիւն
ինչ ի վանս. և ապա պատահեալ աղե-
տալի իմն դիպուածոյ՝ մեռաւ: Վանգի ի
Թուին Հայոց ՌՃԻԹ, յամսեանն Ապրի-
լի եղև յայնոսիկ կողմանս անակնունելի
ցուրտ սաստիկ յոյժ, որով սառեցաւ
ծովն Գեղամայ, մինչ բնակչաց կղզւոյն
Սէվանայ շրջել համարձակ ի վերայ սա-

ռինն, և ի թուլանալ ցրտոյն թուլացաւ
 փոքր մի և սառնն, որոյ աղագաւ ոչ նա-
 ւել կարէին և ոչ ի վերայ սառին շրջել
 զօրէին, և ի պիտոյից կարեաց պակասեալ
 տարակուսէին, խորհեցան ապա ջտրդել
 զթուլացեալ սառնն և այնու բանալ ճա-
 նապարհ: Ամին իրի Նարսեղ վարդապետ
 էա՞ն ընդ իւր զՄքեղայ մի և զՍարկաւազ
 մի և զերիս աշխարհականս, և մտեալ վե-
 ցեցունց սոցա ի փոքրիկ նաւակ (1),
 սկսան խորտակել զսառն և բանալ ճա-
 նապարհ՝ և ընդ անցանել իւրեանց յա-
 ռաջ, հատուածք սառինն, որք ի յետուստ
 մնային, վերստին եկեալ առ միմեանս կցե-
 ին: Եւ իբրև հասին նոքրս ի կէս ծովուն,
 սկսաւ շնչել հողմ ուժղին և ցրտագին ի
 յետ կուսէ. զայն տեսեալ նոցա՝ փութա-
 ցան դառնալ յետս, բայց ոչ կարէին, մի՞
 զի հողմն ընդդէմ էր, և երկրորդ՝ զի ճա-

(1) Փոխանակ ասելոյ զլաստ, վասնզի յայն-
 ժամ ոչ գոյր նաւ, այլ լաստիւ վարէին, որպէս
 պատմեն միաբանքս:

նապարհ նոցա փակեալ էր և ոչ գոյր նոցա զօրութիւն վերստին բանալոյ, ոչ յայսկոյս և ոչ յայնկոյս: Այլ յառաւել ևս սաստկանալ հողմոյն սկսան ձօձալ զնորօք հատուածք սառինն և յենուլ ի վերայ նաւակին, և վտանգել զնա. և ապա ի յաճախել շարժմանն շրջեցաւ նաւակն, և ծածկեցաւ ի ներքոյ հատուածոց սառինն և սուզաւ ի ծով, յորմէ երկու ոգիք միայն ապրեցան, այսինքն Սարկաւազն և աշխարհական մի, իսկ այլքն հանդերձ Առաջնորդաւն ընկղմեցան: ,,

Այս վերոգրեալ բանք պատմչաց՝ զԽարսեղ վարդապետն որպէս Առաջնորդ ցուցանեն վասն պատահեալ դիպուածոյն. բայց յարմարագոյն է Փոխանորդ կամ վէքիլ ճանաչել. որովհետեւ՝ Մխիթարն ըստ ցուցանելոյ արձանագրութեանց, պատուաւոր Ապիսկոպոս և Առաջնորդ ճանաչի, և զկնի անյաջող դիպուածոց Խարսղին, տակաւին Մխիթար վարեալ է զԱռաջնորդութիւն իւր ի Աէ-

վան, ըստ վկայութեան այլու՞ արձանագրութեան:

Նաև յաւուրս այս Մխիթար Առաջնորդի՝ և Աբբայ Մխիթար վարդապետ հեղինակն Ա Էնետկեցւոց եկլ՝ ալ է ի մանկական հասակին (ի Աէվան) յուխտ, ըստ պատմութեան վարուց նորա, և վասն փակեալ աչաց նորին հրաշիւք սուրբ Աստուածածնի տաճարին Աէվանու շուսաւորելոյն՝ երգեալ է աստ «Մինչ կոյրն էի խնդրեցի, զի ի Աուսէդ լոյս տացի», և այլն:

Իսկ Մխիթար Ապիսկոպոսն զկնի Բարսղի ծովակուր լինելոյն, Անդրէաս վարդապետի վէքիլութեամբն, որպէս տեսանի ի մէջ ողջունագրի իւրոյ առ Թիֆլիզու մերաղն Իշխանսն, վասն յիշատակ տուեալ խանութացն, որ ի միասին ընդ Անդրիասին գրեն զայն գիր՝ վարեալ զամս ճիգս զառաջնորդութիւն իւր վախճանի յամի Տեառն 1695, ՌՂԻԿՊ:

ԳՎ ՈՒԽ Օ

Օհնի Միեմար Եպիսկոպոսին յաջորդող և
դիպրո-աթ և ուրիշ:

Յետ Միսիթարայ յաջորդեաց Մարտիրոս Եպիսկոպոս Չէրքէզեանց ի Օստրկոցաձորոյ, ի Շարիզ գեղջէ, միաբան սրբոյ Լջմիածնի, այր տնարար և բարեկարգ. յաւուրս սորա սուրբ Աստուածածնի եկեղեցոյ տանիսն սրբատաշ սալայատակ ծածկեցեալ է, որ ի միում արձանի գրի այսպէս. « Շնորհօք և ողորմութեամբն Աստուծոյ նորոգեցաւ եկեղեցիս իւր գանձովն: Ի Հայրապետութեան Տեասն Ղազարու, և յառաջնորդութեան Մարտիրոսի. Աստուած ողորմի ասացէք սուրբ և ողորմութիւն տուողացն սուրբ տանս և աշխատողաց: », Արովհետև շարժն յաճախ պատահի յայս կղզի, յիշեալ սալայատակն իսպառ խախտեալ է յառաջքան զայս գրութիւն քանի ամօք, որ հիւսիսակողմն առաւել մնասաւոր լինելոյն

զանձրեւային և զձեանց ջուրան ի ներքս
հեղու: Հարքն ժամանակիս ցանկան ի նո-
րոգել, եթէ ոչ պակասէր յինքեանց հար-
կաւոր նիւթք և դրամ:

Եւ զկնի յիշեալ Մարտիրոսին, Տե-
ղակալ նմա եղեալ է Յովհաննէս Ա Վարդա-
պետի Վեղարքունւոյ՝ Նորադուզ գեղջի,
զորմէ համբաւեալ է, իբր՝ Վարեկեան մա-
տեանն աղօթից ծայրէ ի ծայր ի բերան
ունէր որպէս զՀամբարձի:

Իբրև սպանաւ յիւրոցն Խաչմազ-դու-
լի-խան Վատր-շահ կոչեցեալ, հակառա-
կեալ իրերաց Պարսիկք և Աղուանք՝ դե-
րէին զսահմանս միմեանց, մանաւանդ
զՀայաստան (1747 ՌՂՂՍ), մինչդի՝
թիւ ելուզակացն առաւելեալ քան զտա-
սըն հազարս, որոց գլխաւոր էր Ազատ-
խան կոչեցեալն, որ քանիցս աւերեցին
զՀայաստան:

Եւ ապա ի կրկին անգամ անյադարար
արձակել կամելն անօրինաց, լուեալ գա-
ւառականացն, ժողովին ի մէջ կզգուոյս,

իրբ յամրոցի անմատնելոյ: Յորս էին և
երևելիք ոմանք, որպէս Մելիք Սարգիս-
ճանն Վեղարքունոյ, և Ալահվերտի
Իւզբաշին, այն ինքն է հայր Վարրիէլ
Իւզպաշոյն, յորժամ և Վարրիէլն էր
մանուկ հասակաւ, շուրջ զամառ Փրկչին
1747 (ՌՆՂՂՅ), և ի 5 ն Յունվարի,
այն ինչ վասն ցրտութեան եղանակին
ջուրք ծովուն վասն քաղցրութեանն սա-
ռուցեալք էին:

Տեսեալ ելուզակացն զգաւառն թա-
փուր ի բնակչաց, տրտմին անյոյս մնալոյն
յայն նուազ. ապա հայեցեալ ի կղզին
տեսանեն զբազմութիւն արանց և կանանց
մանկտօքն հանդերձ ժողովեալք բացօ-
թեայ: Յայնժամ ուրախ սրտիւ թշնա-
միք պատրաստին դիմել ի վերայ սառինն
գալ և գերել զնոսա. յորում ժամու յե-
րեկոյեան Ղրագալուցի՝ և Յովհաննէս
վարդապետն մատուցանէր զմեղսաքաւիչ
հրաշալի պատարագն ի գագաթան կըղ-
զոյն յեկեղեցւոջ սուրբ Առաքելոցն:

Այսպիսով թշնամեացն տեսեալ
 Վրիստոնէից, որք արաքոյ քուն զեկե-
 դեցին պահապանքն էին, մտեալ թ ներքս
 հապճեպ պատմեն վարդապետին, և խրնդ-
 րեն թ նմանէ տալ ինքեանց հրաման փախ-
 չելոյ թ վերայ սառինն՝ թ ներհակ կուսէ
 ելու զակացն դիմելոց: Իսկ նորա առեալ
 ջերմեանդ հաւատով զսուրբ Խաչն հը-
 րաշագործ թ ձեռին իւրում, որ ասի Առ-
 թայ - սուրբ - Նշան, զորմէ՞ այլուր լիցի մեզ
 պատմել, և պատուիրեսալ ժողովելոցն
 հանդարտիլ և հաւատով դարձուցանել
 զերեսս իւրաքանչիւրոցն յարեւելս հան-
 դէպ արոյ Վստարազին հայցելով զօգ-
 նութիւն յերկնից, և շտապաւ զամենայն
 հաղորդեաց մարմնոյ և արեան Տեառն մե-
 րոյ Յիսուսի Վրիստոսի, և պատրաս-
 տեալ զամենեսեան թ մահ, յուսանցուցա-
 նելով հրաշսփառ փրկութեան իւրեանց:
 Յայսմ միջոցի և թշնամեացն հրնչե-
 ցուցեալ զփողս և զքնարս յարշաւանս
 պատերազմաց, թեւակոխեալ զծովացեալ

ստուոյցն ժամանեն ի միջակէտ ծովոյն.
 ուրանօր եղեն երկրորդ հանդէս Մովսիսի
 և Փարաւոնի. քանզի անմեղ երեխայից
 հառաչանք և աղաղակքն դիպացեալ ելին
 յերկինս և առ քարշեալ զգօրութիւն
 հզօր ձեռին և բարձր բազկի ամենակարող
 Արարչին, զի մի բարբառնջեսցեն թշնամիքն
 թէ՛ « Ա՛ւր է Աստուած նոցա » :

Այսանորոյ առ ժամայն, որպէս զԺնդա-
 նօթս պատերազմաց՝ ահագնակօչ ճայթ-
 մամբ պատառեալ սառինն շրջապատու-
 կղզւոյն, որպէս զԱորիս և զՎասդան, բա-
 նակաւ իւրեանց՝ զետ կապար իջին ի ջուրս
 սաստիկս, և այս ոչ ի ձեռն գաւազանի
 նախամարգարէին Մովսիսի, այլ շնորհօք
 հրաշագործ սուրբ Խաչին Քրիստոսի և
 պատուական Մարմնոյ և Արեան իւրոյ:
 Արոց՝ այսպիսի ամենակարող ձեռին զօրու-
 թեամբ զերծեալք ի մեծ վտանգէ գերու-
 թեան և մահու, գնացեալ իւրաքանչիւրոց
 Պեղարքունցւոց և այլոց ի տեղիս իւր-
 եանց, գովելով և փառաւորելով զհրաշա-

գործողն ամենայնի զՆստուած, որ միշտ
գիտէ՝ յանակնկալ պահու, ուր հատեալ
է յոյս փրկութեան, հրաշագործել, և զան-
կարն ի մէջ՝ գործել ինքնին:

Յաւուրսն յայնոսիկ, և զՂազար Ա-
թողիկոս հրամանաւ նախարարին Երևա-
նու բերնն աստ ի Աէվան յարգելանս
(1748 ՌՃՂԼ), և ի տեղի նորին զՔիւ-
թիւր Պետրոս Եպիսկոպոսն օծանեն Ա-
թողիկոս:

Եւ Յովհաննէս Ա յարդապետ վերատե-
տուչն վանիցս, բարեպէս քաղաքավարեալ
զկեանս իւր, ելանէ յաստեացս վերակոչ-
մամբ Տեառն:

Փոխանորդէ զտեղի սորին՝ Առնդակաւ
Մինաս Աթողիկոսին՝ Սամուէլ վարդա-
պետ, ըստ Հայոց թուին ՌՄԻ (1753),
ՄարտիԺԵ. և նոյն Աթողիկոսն Մինաս
նոյն թուոյ յետ երկուց ամսոց: Մայիսի 12
վախճանի, և դնի ի տեղի նորին Եղէք-
սանդր Եպիսկոպոս Առստանդնուպօլ-
սեցի:

Իսկ Սամուէլ յետ ժամանակաց հրա-
ժարեալ յԱռաջնորդութենէն Աէվանու,
յաջորդէ զտեղի նորին՝ Աոնդակաւ Աիմէօն
Աաթողիկոսի՝ Յովհաննէս վարդապետ մի
ցոփաբարւոյ և արբշիւ, անփոյթ ի շինու-
թեանց և ի բարեկարգութեանց:

Յաւուրս սորա կամեցեալ է Աիմէօն
Աաթողիկոսն զալ յուխտ յԱնապատն
Աէվանու: Յովհաննէս տեսեալ թէ՛ հը-
նագոյն մատեանք՝ անինամ պահպանու-
թեամբ՝ աղճատեալք և անպիտանացեալք
են, յաղագս ոչ ունելոյ զգրքատուն մի,
(որպէս և ոչ մինչև ցայժմ արարեալ են
զայնպիսի հոգացողութիւն գրատան 1) —
Յովհաննէս վարդապետ երկնչելով ի գը-
րուսէր Աիմէօն Աաթողիկոսէ, վասն ան-
խնամ պահպանութեան իւրոյ զայնս, ժո-
ղովեալ զամենայն անկազմ եղեալ զհնա-
գոյն մատեանսն, զտետրական և զյիշա-
տակարանսն՝ զիշերայն արկանէ ի ծով,

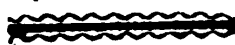
(1) Այժմ ունի զգրքատուն, թէև ներքնայարկ,
և զկարգաւոր ցուցակ գրեանց: Ծ. Նգ. վեգ. Զալ՝

որ եկեալ Աթոզիկոսն զոչինչ գտանէ ի
 Հ'նութեանց: Թերևս այսպիսի անհասու-
 նակութիւնք իցեն պատճառք, որ ոչ զը-
 տանին աստ անցելոց ծանօթութիւնք:
 Ուր ականունէաք և մեք գտանել զցանկայի
 մատեանս նախնեաց, նկատելով զՀ'նու-
 թիւն տեղւոյն, և զՏոյակապ շնաշխարհիկ
 զընտրելագոյն զաստուածային արան, որք ի
 սոյն անապատէ սերեալք, բայց անբարե-
 հոգիութիւն ոմանց, զյուսայի լուսատու
 տունն, յայտնապէս խաւարչտին թողեալ,
 որ մեզ ի ներկայ սրբակրօն և ուսու մնա-
 սէր Յովհաննէս Առաջնորդէս յորդոր և
 խնդիր եղև զանցելոց զկարևորսն մարմնա-
 ցուցանել աստ ի քարտիղի, զի մի' իսպառ-
 անյիշատակ մնասցէ հռչակեալ անապատս
 այս. վասնորոյ և մեք զեղբայրական զբա-
 րեսէր խնդիր նորին ոչ կարացաք ապար-
 դիւն թողուլ, ըստ կարեաց մերոց յայլ
 և յայլ պատմութեանց մուրացիկ եղեալ
 զայսքանիս մարմնացուցաք աստ. ի վայելս
 ապագայ բանասէր հարց և եղբարց:

Երդ ժամ է և զայլ յաջորդսն նոյն
 Առաջնորդի շարադասել: Եթանաս վար-
 դապետ Սակուեցի յԱրտազ գաւառէ՝
 փոխանորդէ զտեղին ութն ամ: Ապա
 Ազարիա Եպիսկոպոս Գանձասարայ, և
 յիտ նորա Եղիազար ոմն Եպիսկոպոս
 Գանձասարայ. և յԱռաջնորդութեան
 սոյն Եղիազարայ՝ Սարգիս վարդապետ
 միաբան Ալէնետիու (սուրբ Վազարու-
 վանից), յետ բազում անձկութեանց և
 տառապանաց ի յԱջմիածնէ կալանաւո-
 րութեամբ զայ աստ ի Սէվան, կացեալ
 թարց մարդասիրութեան իբր ամն երկու,
 և վերադարձնալ յԱջմիածին, անտի փա-
 խստեայ անկանի ի կողմն Ախչիսայու, և
 զերծանի ի տառապանաց:

Գկնի այսոցիկ Գրիգոր վարդապետ
 Գանձակեցի, այր անարար և աշխատա-
 սէր. յետ ութն տարի զանապատ՝ ի բա-
 բեկարդութեան պահպանելոյն՝ անկանի
 քանի մի ձանապարհորդակից Հայկազնեօք
 զելի ի ձեռս Ալկիկեաց, առաջի վանուցն

ի մէջ Յամաքաբերդի և Գոմաձորու. ընկերօքն տարեալ վաճառի ի տէրութեան Ռուսաց ի Ղզլար քաղաք, ինքն ազատեալ տեղւոյն մերազնեօք, և վասն ընկերացն՝ ինքն Գրիգոր վարդապետ երաշխաւոր եղեալ ազատեցուցանէ և զնրսա. Ապա գայ, ի Ղուկաս Աթողիկոսէ Աոն. դակ առեալ զնայ դարձեալ ի կողմն Աթտարխանու և Ղզլարու, առ ի վճարել զպարոս երաշխաւորութեան գերեացն, և վաղձանի ի նոյն Ղզլար քաղաքի. որոյ միջոցք գերութեան, վերադարձի և վախճանի անցեալք են չորս տարիք, և բոլոր Առաջնորդութեան աւուրք սորա եղեալ է երկոտասան ամ, որ հասանի ի թուական Փրկչին 1805 և Հայոց ՌՄՆԻ:

ԳՆՈՒԽ Ք

Գիտութեամբ և Տիաբանութեամբ Սարգիս Արարապետի:

Արովհետև գնալ գալ երանելի Գրիգոր Արարապետին ի ժամանակ անիշխանութեան եթող զանապատն, և յաւուրսն յայ՛ ոսիկ, Լճմիաճնի Աթոզիկոսութիւնն ևս էր յերերման և ի տատանման, ի պատճառս Գանիելի և Գաւթի յանցուածոցն, զորս բարեպէս գիտել կամեցող եղբայրն կարէ ընթեռնուլ՝ ևս յինէն զըրեցեալ պատմութիւն և կշիռն, զոր ընդ այլ գրեանց իմոց թողեալ եմ աստ ի Անվան:

Եւ զկնի դադարելոյ այնպիսի մըրկաց, իբրև ի գերութենէ վերադարձեալ բազմաչարչար Գանիել Աթոզիկոսն ի Արարապետ ի Լճմիաճին, նշանակեալ թրւոյ Հոկտ. 12 (1807), ժողովարարութեան Առնդակ՝ ի զանազան կողմունս և ի նահանգս Տիւրքիստը շնորհէ Սարգիս

վարդապետին Աէվանու. որ և նա այնպիսի. Աոնդակի զօրութեամբն, բարեպաշտ մերազնէից տրօք և ողորմութեամբն պահպանէ զանապատն և զմիաբանութիւն սորա: Քանզի շրջապատ անապատիս, ի բրնձնութենէ ելուղակաց և Պարսկային յիշխանութեանց, ի Հայկազանց դատարկացեալ Պարսկաբնակ եղեալ էր, վասնորոյ անապատն թարց թէմի և վեճակի կայր յայնժամ, որով կարօտացեալ էր ամբստ ամէ վերատեսուչն սորա ի զանազան նահանգաց ժողով առնել և պահպանել զյօժարակամ մենացեալսն յաշխարհէ:

Մանաւանդ՝ մեծապէս օժանդակ կացութեան սոցա էր Տփլիսիս քաղաքն, ուր ունէր և զքանի մի կրպակ կամ խանութրս յիշատակ ի տեղոյն մերազանց շքնորհեցեալ, որոց տարեկան վարձքն էին և են՝ սոյն միաբանութեան զինք զգենլեաց, նաև ի կողմն Ղազախու գտանեցեալ ազգային բարեպաշտ ժողովուրդք մեր՝ ամենայն տարի անխնայայարար օգնեալ են

սոցա հասցեղինօք, իւղօք և պանրօք՝ ըստ
այսմ օրինակի և յայլ ուրեք հասեալ են
ժողովարարք սոցա, օրհնեալ աղբ մեր
երբեք ոչ են խնայեալք ի սոցանէ զկա-
րևոր օժանդակութիւն իւրեանց. քանզի
իրաւամբ ճանաչեալ են զայս միաբանու-
թիւն՝ կատարեալ աղքատք սիրոյն Վր-
րիստոսի, և հաղորդակիցքն կարեաց և
պիտոյից սոցին՝ վերագատուեալ են զսո-
սա իսկապէս Պանձապետա երանելեաց
դաւաաին, և Նստուծով են իսկ. քանզի
ճշմարտապէս թողեալ է սոցա զհայր,
զմայր, և զայլն ըստ բանի առաքելոյն
Պետրոսի, միմիայն՝ սկին ունին անսուտ
խոստմանն Վրիստոսի մերոյ, ուրեմն և
բաժակաւ միով ջուր ցուրտ մատուցողքն
սոցա՝ ոչ լինին առանց վարձուց, զի սոքա
են կատարեալ աշակերտք երկնաւոր վար-
դապետին:

Յաւուրս վանահայրութեան յիշեալ
Սարգիս վարդապետի սրբութեամբ, հե-
զութեամբ և իմաստութեամբ փայլէին

քանի քանի արք Մատուածայինք, որոց
 ահանաւորքն էին Աւափայէլ, Մխիթար և
 Մակար վարդապետք:

Վախայիշատակեալ Աւափայէլ վարդա-
 պետն ընդ ազգային թուականի ԱՄԺ
 Վոյեմ. Ա, ծնեալ ի Վանձակ, զինի զար-
 գացման հասակին զնացեալ ի մեծ Մնա-
 պանն Տաթևու, ապա տենչայով առա-
 յել կատարելութեան ժամանել, եկեալ
 ի Ալվան ի ԱՄԽԻՎ, որ ի նմին ամի ձեռ-
 նաչրեալ է Մբեղայ, անցուցանելով ըզ-
 կեանս ճշմարիտ և անկեղծ կրօնաւորու-
 թեամբ, որով եղեալ է խոստովանահայր,
 միանգամայն և վարժապետ կրօնաւորացն
 ժամանակին, որոյ բարեկարգութեանն շա-
 աւաիղք տեւն մինչև ցայժմ աստի սուրբ
 Մնացատիս: Ա կայեն ներկայ միաբանք մի-
 արերան, թէ՛ զամենայն աւուրս կենաց
 իւրոյ՝ հայիւ և ջրով շատանայր, և ո՛չ
 զվայրկեան մի անցուցանէր թարց աղօթից
 և ճերարդութեան, այլ թէ՛ սահմանեալ
 էր անձին իւրոյ՝ աւուրն զհազար ծուներ

կրկնել : Արանեյիս այս փոխեալ է զվիճակ
 կենացն առ Տէր ՌՄԿՕ, Հոկտ. 12,
 պանդխտեալ աստեօք յիսուն և վեց ամ,
 թաղեցեալ յիւրակիրթ միաբանութեան-
 ցըն Աէվանու ի հիւսիսակողմն սուրբ Աս-
 տուածածնի եկեղեցւոյն, որոյ աստուա-
 ծահաճոյ վարուց հռչակն քարոզի ցարդ ի
 գաւառս Հայաստանեաց :

Ա՛չ պակաս քան զԱ շարդապետ իւր,
 յիշատակաց արժանաւոր Մխիթար, գրաս-
 սէր, բանածանօթ վարդապետն ապաշխար-
 ութեան, տեղեալ Շամբորեցի, որոյ տե-
 սեալ զանապատս դատարկացեալ ի սուրբ
 զրեանց, մխիթարութեանց, հետախոյզ
 եղեալ՝ աստի և անտի ժողովեալ զարժա-
 նաւոր մատեանս նախնեաց սրբոց հարց,
 որսէս և զԱդինասարաս անուանեալ Սաղ-
 մուսացն մեկնութիւն Ամբրոնացւոյն,
 սոյն Մխիթար վարդապետի հետևողու-
 թեամբ ի ձեռս բերեալ և դիւրբութեց
 գեղեցիկ գրովք գրեալ է երանելեաց զա-
 ւառին պատգամատար Աղաւնի Վելեանց

Աստուածատուր պատանին, որպէս և ինքըն վկայէ ի վերջաբանութեանն նոյն մատենին այսպէս: ,, Եւ զի մինչ նոյն ինքըն Մխիթար սուրբ Հայրն մեր տակաւին կենդանին էր՝ պատուիրեաց նուաստութեան մերում, որպէս զի աշխատասիրեալ միով գրչաւ աւարտ զբովանդակած ցուք մատեան ,, Եհա՛ յայտնի վկայարանութիւն գրասիրութեան Մխիթար վարդապետիս, և մանաւանդ ի տումարագրելն մեր զյիշատակիան Անապատիս, ըզներկայ գտանեցեալսն ունիւք յատուկ յանուանէ նշանակել, թէ՛ որո՞ց հետևութեամբ՝ աշխատանօք կամ գոյիւք ժողովեալք՝ կան ի վայելս ներկայ հարց և եղբարց:

Արբասէր Հայրս Մխիթար, զկնի միոյ տարւոյ վախճանի դաստիարակ վարդապետին իւրոյ Աստուածայէլի վախճանի ի ԱՄԱԷ (1818) Մարտ ԵՆ, ըստ բանի նախայիշատակեալ Աստուածատուր Վեկիանի վասն զի ո՛չ յետ բաղում ինչ աւուրց՝

ախտացեալ նմա զախտ ցաւագին, ապա-
տամբ ամենեին ի բժշկական դեղոց, և
անհնարին ի մարդկայնոյ լինել յօգնա-
կանութենէ, այնուհետև լքեալ զկենցա-
ղըս, առ անձկալին իւր փոխեալ լինէր. ի
Վրիստոս, որում բաղձացեալն էր ի ման-
կութենէ, թողլով կաթոգին զմեզ զիւրն
զկնի:

Հանգոյն սոցին, սրբաանունդ, աշխար-
հատեաց, անդնչասէր, սաղմոսերգու և ա-
ղօթկեր Մակար վարդապետ Շաւշատի-
նեցին, որ եղեալն իցէ իւրումն ժամանակի
իրբ զարդ սոյն Անապատիս, պատահական
գառն մահուամբ պակասեալ յընկերակ-
ցացն իւրոց: Վանդի ի մէկն Մարտի
(ՈՒՄ ՀԳ, 1825) որ էր կիւրակէ Տնտեսի,
ինքն մատուցեալ զքաւչարար պատարա-
գրն, և յերկուշաբաթի կամեցեալ գնալ
յայդեղութիւն Պօղոս վարդապետ ընկե-
րակցին իւրոյ ի Համաքաբերդ, ի վերայ
թուլացեալ սատինն, մինչ մերձեալ է յե-
զըր՝ ելանել ի ցամաք, բեկեալ սառինն

առեալ ընդ իւրև հեղձուցանէ զողորմե-
 լին, անյայտ առնելով և զմարմինն, որով
 եղեալ է անմխիթար սուգ միաբանակից
 եղբարցն: Բայց զկնի երկուց և օթներեկաց,
 յերազի կամ ի տեսեան երիցս երևեալ
 իւրն յատուկ սիրելի Յօհաննէս վարդա-
 պետի նարդեանս առաջնորդի, իբր մեղա-
 դիրս լինելով նմա, թէ՛ ընդէ՛ր ո՛չ բե-
 րեալ թաղէք զիս ընդ հարցն իմոց, զի ա-
 հա՛ ես կամ առ եկեղեցեաւ, ասացեալ է:
 Եւ լ թէ՛ առ ո՛ր եկեղեցեաւ, զայնմանէ
 լռեալ: Բնկերակից շն կարծելով՝ շուրջ
 զկղզեաւն, կամ հանդէպ նորին, ելեալ
 որոնեն ի բազում անդիս. և յո՛չ գտանե-
 լն՝ սգաղգեաց լռեալ, յանձելով այցելու-
 թեան հետոն: Եւ յանցանել ութն ամ-
 սեայ ժամանակի, իբր հրաշիւք գայ Պար-
 սիկ մի. և ասէ ցկրօնաւորսն, թէ՛ ընկե-
 րակցին ձեր մարմինն արաաքոյ կղզւոյն
 հանդէպ եկեղեցւոյ Վանձավանից, որ ի
 Զընկիլնի մերձ ի զիւղն Պօրտակ՝ կայ: Եւ
 սոցա պարգևասրեալ զՊարսիկ աւետա-

տուն, գնացեալ ընդ նմա, գտանեն զոմանրս յօղուածոցն, և զհանդերձսն ո՛չ իսպառ փտեցեալս. ժողովեալ զմնացեալ մասունսն, Սաղմոսիւք և պաշտամամբ բերեալ թաղեն մերձ ի գերեզման Ափայել վարդապետի իւրոյ, 1825 և ի 22 Հոկտեմբերի ամսոյ:

Աւարդ՝ լռելի զերախտօք և զցանկալի կենօք երանելի Աստուածատուր պատանւոյ՝ ո՛չ էր մեզ արժան, մինչ իրականապէս տեսաք զզովանի վաստակս շնորհածոր մատանց նորա, զմատեանն Ադինասարաս կոչեցեալ, բոլոր մեկնութիւնն Սաղմոսացրն Վաւթի, ի Ներսիսէ Ամբրօնացւոյն յօրինեալ, և ի սոյն Աստուածատրէ դիւրընթերց գեղեցկատառ օրինակեալ, հանդերձ քաղցրառ՝ շարադրութեամբ աւարտաբանեալ: Աւանորոյ հարկեցաք և զսրմանէ համառօտ ծանուցմամբ անցանել:

Աստուածատուրս այս՝ էր յԱրևան քաղաքի առն երևելւոյ Վելեան կոչեցեալ Եօհաննիսի որդի, որոյ եղբայրն Պետրոս

Վեհայեան ի ներկայիս է մի յիշխանաց և յերեւելաց Արևանու: Պատանիս այս ի մանկու թեան զարգացեալ և դաստիարակեայ, ո՛չ այնքան վարժապետօք, քան թէ յասուկ շնորհօք հոգւոյն սրբոյ, սրբակեաց վարուք, և երկնաձիբ իմաստութեամբ, իւրով յասուկ ջերմեանդութեամբ հրաժարեալ յամենայն հայրենի փասաց և ի վայելչութեանց, մինչ ի տան հօր իւրոյ էր, վարէր ընդ նոսա որպէս օտարիկ՝ անմասն խնդութեանց և վայելչութեանց նոցին: Արբև դաց ի սուրբ Անուպասա թէև նորեկ յաշխարհէ, բայց՝ որպէս վկայեն միաբանք ուխտիս, գրէթէ՛ նոր հեղինակ իմն աստուածատուր կրթութեալ եկեալ է առ սոսա, որ ամենեքին կրօնասէր հարք հառաչմամբ դրուատեն գերանելիս զայս, որպէս և արգասիք պրտուղք հոգւոյն և մատանցն ի յԱղենասարասն տեսանի, ուր ասէ այսպէս:

“Այսանորոյ և մեր ի շնորհս Տեառն յուսալով, փոյթ յանձին կաշեալ ձեռն-

արկաք ի սորին գրութիւն: Աւ սկսեալ ի
 ՌՄԿՊ մերոյս թուականէ, մինչ ցարդ,
 յորս է թուականն մեր ՌՄԿԲ, սակաւ
 առ սակաւ գրեցմամբ, ահաւասիկ Տեառն
 շնորհիւ և մաքուր ձերդ մաղթանօք, յա-
 ւարա հասուցաք զմատեանս միանգա-
 մայն, և:

Արդ այս երանելի ճնաշխարհիկս իր-
 րև աւարտէ զսկսեալ մատեանն Ադինա-
 սարաս, յորժամ և նախայիշեալ սրբա-
 զան Հարք Ռափայէլ և Մխիթար վախ-
 ծանեալք էին՝ զնայ ի Աէվանու ի Ախմ և
 ի Աուտուց անապատան, ուր անցուցանէ
 զերկու ամ ի կենաց իւրոց, և անտի գնայ
 հեփոտս ի սուրբ Արուսաղէմ ի անօրի-
 նական ակղիան Քրիստոսի Աստուծոյ մե-
 րոյ՝ ուրմտօր անծանօթ յամենեցունց,
 քանի ամ զունապան լինի՝ յորժամ երթ-
 ևսկ ուխտաւորօք ծանուցանի ոմանց՝ լմա-
 գուցեալ զանչն իջանէ ի Ախարոս կղզի,
 թերևս եկեացէ ևս ի Աէվան. բայց կար-
 ճեալ Արարչի: զաշխատանս երանելի կա-

մաւոր աղքատացեալ Աստուածատրիս,
ամփոփի անդ ի Ախարոս ի հոգետունն Հա-
յոց, որում ժառանգակիցս արասցէ իւրա-
քանչիւրց կշռադատողն աշխատանաց և
զիմս ապիկար ճառատողս:

Նկեալ են թէպէտ ի սոյն անապատ և
երկու երևելի դպիրք Ռարսեղ և Մովսէս
անուամբք ուսումնասէրք, յետոյ ի կնեալք
աստի կան արդ ի կողմն Ղարաբաղու,
կրթեալք զանազան լեզուագիտութեամբ
թերևս և վարուք:

ԳՂՈՒԻ Խ.

Առաջնորդութիւն Յովնանէս վարդապետի

Սարգիս վարդապետն Յոսկանապատ
գեղջէ ի գաւառէն Գանձակայ կոնդակաւ.
Գանձիչ Ղաթուղիկոսի տասն և մէկ տարի
վէքիլութեամբ կամ առաջնորդութեամբ
կառավարելոյն զկնի զանապատն Աէվանու,
ինքնին կամաւորութեամբ հրաժարեալ
յայնմ կոչմանէ, և համահաճութեամբ այլ

«

6

միաբան հարց և եղբարց հանդերձ մահ-
տեսօք ընտրեալք յինքեանց՝ զքաղցրա-
բարոյ, համեստակենցաղ ի նահանգէն
Ղազախու ի Հուշաջուր գեղջէ զՅովհան-
նէս վարդապետ Տէր Մարտիրոսեան, որ է
քեռորդի Աիմէօն վարդապետ առաջնոր-
դին Ղազախու, դաստիարակեալ ի ձեռն
նարդիս փայլեալ, Ղարաբաղցի Խաչան
գաւառէ Յովսէփ վարդապետ Տէր Աւետի-
քեանի, որ զկնի տասն և եօթն ամաց հա-
սակի եկեալ յանապատս Աէվանու, յա-
ւուրս Ափայել և Մխիթար և Մակար
վարդապետաց և Աստուածատուր Վե-
լեան Վարի, յորոց ուսեալ զվարս և զա-
նապատական դպրութիւնս, եղեալ և ինքն
Յովհաննէս վարդապետ համեստ կացու-
թեամբ առաքինասէր կրթականութեամ-
բըն ցանկալի և զովելի յամենեցունց:

Ասանորոյ միակամ հաճութեամբ ընտ-
րեալ, և խնդրանաց մահզէրս գրեալ էին
առ Արբազան Աթուղիկոսն Ափրեմ, և
առ Արբազան Աինօդն Աւերբ Աջմիածնի

որ և սոյն պատմարանս (ինքն) ամ մի
յառաջ ի կողմանցն Վրիմու գալով ի
Սուրբ Լճմիածին կացուցեալ էին և ըզ-
նուսատութիւն իմ անդամ նոյն Արնօդի
1828 ՌՄՀԼ:

Մեք կաթողնեալ գոլով Հայաստա-
նեայցն վանօրէից, մանաւանդ Ավանու
այս սուրբ ուխտի և տեսութեանն, խընդ-
րեալ էաք հրաման ի Անհայետէ և ի
Արնօդական Հարց շրջել ի վանօրայսն
ըստ բաղձանաց իմոց, որ եղեն իսկ:

Աննորոյ յատկապէս զրեցաւ դարձ
խնդրագրոյ Անսպատաւորացս վասն ա-
ռաջնորդութեան յիշեալ Յովհաննէս
Վարդապետի, թէ՛ ահա Անդամակիցն Ար-
նօդին մերոյ Մանուէլ վարդապետն գա-
լով յուխտ ի վանս ձեր, առ որ յանձնե-
ցաւ բարեոք վերահասու լինիլ բոլոր պարա-
գայից և կառավարութեան տեղւոյդ և ձեր,
ապա ի վերադարձման նորին զարժանա-
ւորն ունիմք տնօրինել, ի յօգուս և ի բա-
րեկարգութիւն ձերդ Միարանութեան:

Եկեալ մեր ի յիշեալ թուոյ օգոստ.
 12 աւուրն, զվերափոխման Մօր Տեառն
 զհանդէսն, ընդ անապատաւոր սրբոց
 Հարց ի միասին կատարեալ և զփրկա-
 գործ պատարագն յայնժամ անարժա-
 նութիւն մեր մատուցեալ, վերադարձեալ
 ծանօթութեամբ և խնդրազրովք ամե-
 նեցուն ըստ առաջին հաճութեան իւ-
 րեանց:

Ի այց ներկայութեամբ մերով աստ՝
 տեսաք և ծանէաք, թէ՛ վասն աղքատու-
 թեան, և կամ՝ առաւել ճգնասիրու-
 թեան իւրեանց, վաղեմի սովորութիւն
 մնացեալ է առ միարանութիւնն Աէվա-
 նու, զամենայն մշակական ծանր ծառա-
 յութիւնս վանուց իւրեանց՝ ինքնին ան-
 խտիր Առաջնորդք, Աջարդապետք, Աքե-
 ղայք, Աղերք և Մահտեսիք առնեն և
 կատարեն, ընդ հոգևորական պաշտօնից
 իւրեանց. որք են հացագործութիւն, խա-
 հարարութիւն, կովուց կթելն, հանդերձ
 այլ պարագայիւք:

Մանաւանդ և անտանելին քան զամենայն, ծանրագոյն անկերպ և անտաշ նաւուցն իւրեանց՝ նաւապետն ևս այս հոգեորական միտքանութիւնն էր յամառ և ի ձմեռն, ուստի բազումք մնասեալ և ցաւագարեալ, են և շրջին որպէս զկիսակենդանիս : Այս նաւարարութեան պաշտօն սոցա և ինձ անտանելի երեւեալ, կամ եղև զիտել զյօժարութիւն իւրեանց, տեսի որ վասն անձեռահասութեան և աղքատութեան զնոյն անցս տառապանաց իբր յօժարութեամբ կրեն : Ամին իրի իսկ և իսկ չորս արս քաջս և աշխարհիկս վարձեալ, զիւրաքանչիւրսն վեց թուման Արեանու գրամով, և մէկ ձեռք շորով, եղի աստ նաւապետ լինիլ սոցա, և զայլ մշակական ծառայութեանցն բարձողք. յայտ է թէ՛ մասնաւոր զիւրութիւնս ընկալան կորարքն :

Ապա ժողովեալ զգրուածսն Աթուղիկոսացն առաջնոց և ոչ գտի զհաստատուն Անդակ մի, յանուն ումեք առաջ.

նորդութեան, կամ թեմից և վիճակաց
յատկացեալ անուամբք նշանակեալ: Այլ
կամ պատուէր և իրատ վասն պատա-
հեալ դիպուածոյ իրիք. և կամ ժողովա-
րարութեան պատգամք էին պատրաստի
գտանեցեալքն: Հազիւ ի բոլոր գրուածո-
ցն հատ ու կտիր քանի մի գիւղորէից
զանուանս գտի գրեալս, որ կանուխ ժա-
մանակաւ վիճակ Աէվանու Անապատին
յորջորջեալք են, յորս յոյժ սակաւք են
մերազն բնակիչք, և կամ բնաւ ո՛չ:

Բայց նուաստութիւն իմ խորհրդով
Հարցն Աէվանու զբաւական գիւղորէից
զանուանսն գրեալ՝ ընդ իս տարի ի յԱ-
թոռն, թէ և՛ ընկերք իմ վասն վիճման
վիճակին յերկարեցին յօգոստ. ամսոյն
մինչ ի հոկտ. Զ. բայց վախճանն ի վերայ
այնց վիճակաց հաստատեցաւ առաջնոր-
դութիւն Յովհաննէս վարդապետին, որ-
պէս և Աոնդակի բանքն առ այս վկայք են,
ուր գրի այսպէս, «Քի հասու եղաք բար-
ւոք վասն ամենայն ներկայ որպիսութեան

և հանգամանաց Անապատիդ և վիճակի միաբանութեան ձեր, ի ձեռն բարձր—Արժանապատիւ Մանուէլ վարդապետի հարազատ որդւոյ մերոյ և սրբոյ Աթոռոյս, զոր առաքեալ էաք մեք և կառավարութիւն Աթոռոյս այդր ի վերահասութիւն: Աւ ահա զոր միանգամարժան և օգուտ Անապատիդ դատեցաք, գրեմք ձեզ յատկաբար այսու Անդակաւ ,, : Բայց տակաւին սոյն առաջին Անդակաւ ո՛չ էին կամք նոյն Հարց հաստատել զթեմ և զվիճակն Ալվանու, որպէս ի հոկտ. Զ. գրեալ Անդակն ո՛չ ցուցանէ զանուն գեղջ միոյ, վասնորոյ հարկ եղև ինձ այլ եղանակաւ հետևիլ, և զերկրորդ Անդակ առնուլ ի վերայ թեմից և վիճակադ սորա, որպէս նոյն հոկտ. ԶԿ. գրեալ Անդակն ցուցանէ յատուկ յանուանէ զգիւղորայս և զվիճակս սորին:

Արդարև սոյն առաջնորդ ըստ համեստ և աստուածասէր բարուց իւրոց, եղև իսկապէս բաղդաւոր, զի ըստ այլ առաջ-

նորդաց ոչ եղև կարօտ յօտար և ի հե-
ռաւոր վիճակաց որպէս զմուրացիկ հայ-
թայթել զպարէնս միաբանիցն իւրոցս
Այլ աղօթիւք իւր և իւրոցն միաբանից,
ողորմութեամբ Աստուծոյ և սուրբ Այս-
սերն, հեղան զեղան ազգք մեր ի զանա-
զան կողմանց և ի գաւառաց օտար Տէ-
րութեանց, ընդ գայիսոնիւ սուրբ Այսե-
րութեանն, յորոց և վիճակեալ գիւղօ-
րայքն Աէվանու եղեն բազմամարդ մերազն
բնակչօք, և ամենեքեան ջերմեռանդ յօ-
ժարութեամբ արդիւնատուք են սրբոյ
Անապատիս և կարօտք սրբասնունդ աղօ-
թից այսմ միաբանութեան. որ ի ներկա-
յիս են հեռեւեալքս, որ ցուցանեն ան-
ուամբք, պաշտօնէիւք և հայրենեօք:

Ծերունի Մկրտիչ և Պօղոս վարդա-
պետք, ի գաւառէն Արտէից, այժմ՝ Վլըք-
բուլաղ կոչեցելոյ, ի Ռարձարի գեղջէն
ի մանկութեանցն, կրթեալք յանապատիս
աշխատաւոր անձինք, հաւատարիմ Միա-
բանք և գործունեայք:

Վարապետ վարդապետ Պայազետցի,
այր համեստ պարկեշտաբարոյ, և խոստո-
վանահայր միաբանութեանն, հարազատ
բանակատար վանուցս:

Մարտիրոս վարդապետ Աղարշա-
պետցի, այր հանձարեղ և արիաջան ի
խօսս և ի վաստակս:

Յարութիւն վարդապետ ի Աոտէից
Երծնու գեղջէն, նախ քահանայ և յեռ
վախճանի լծակցին, ունեցելովքն եկեալ
յանապատս վարել զկրօնաւորական կեա-
նըս:

Յօհան արեղայ Աղնախեցի մտերիմ
հարազատ և աշխատաւոր տանս Եստու-
ծոյ, բայց սնբաղդ, որ ձեռնադրեալ ընդ
այլ ընկերացն յանցեալ թիւ հոկ" 17.
չ'և լրացուցեալ զքառասունն, վերա-
չուեալ ի կաճառս անմարմնոց, ուր փո-
խան Վրիստոսեան պատարագին, զանձն
իւր պատարագեալ է:

Աղարդան արեղայ Ալաշկերտցի, աղաւ-
նաբարոյ, հլու և հպատակ նախագահից,

արի, աղօթասէր, թերևս և ընթերցասէր, քանզի միշտ զգիրսն ի ներքոյ անթի իւրոյ կրէ, այր գործունեայ ի մալմնաւոր աշխատութիւնս:

Վիկողայոս արեղայ Մաստարացի, քաղցրատեսիլ բարեհամբոյր, ճգնասէր, լուսարար սրբոյ ուխտիս, ի մարդկային կազդուրանաց տկարագոյն, բայց հոգւոյ եռանդիւն արի, զգաստ և սրբասէր, է ևս կազմարար մատենից սրբոյ տանս:

Նստօն արեղայ Թիֆլիզեցի, աչալուրջ խորախորհուրդ, արագագիր, ընթերցասէր, որ խոստացեալ է՝ զայս պատմութիւն միւսանգամ իւր գեղեցիկ գծիւքն ծրել, առ ի դիւրընթերց լինել բանասիրաց, և ածանցեալ ի մէջ միաբանութեանց, զի անցնիւրքն ծանօթասցին վանուց իւրեանց առաջին, միջինքն վերջին անցուածոց և բարեկարգողաց Հարց և երախտաւորաց, ընդ նոսին և սրբասէր նախնեաց ի Վրիստոս հարսնացեալ ընկերակցաց:

Յարութիւն Սարկաւադ Թիֆլիզեցի,
այր համեստ, աղօթասէր, ընթերցող,
ծանօթ քերականութեան, ճարտասա-
նութեան և թուարանութեան, ժամա-
սաց, անդադար սաղմոսերգու. բայց ցա-
ւաղնեալ մարմնական կազմուածովքն,
ջանացող դաս ասել եռանդնոտ ընկերակ-
ցաց:

Յակոբ Սարկաւադ Նրեանցի, սրբասէր,
արիաջան, աշխատաւոր, խահարար հա-
սարակաց ի սէր եղբայրութեան:

Միքայէլ և Յովսէփ ուրարակիրք
Թիֆլիզեցիք, պարզամիտք, աշխատասէրք,
բարձօղք եղբարցն ծանրութեանց, թե-
րևս մնացեալ մշակական պաշտօնից, զորս
խափանեցէ Տէր, առ ի լինել և սոցա
իսկապէս հոգևորականք:

Սարապետ Նրեանցի, ի կարգս Մահ-
տեսեաց, ի մանկութենէն կարօտ զգալի
լուսոյ որակացն ծանօթութեանց, իմա-
նալի լուսով զարդարեալ, բազում առա-
քինական մասամբք (քան զիս զականա-

ւոր կուրացեալս) գերազանցեալ, զսաղմոսըն բոյոր և զժամերգութիւնն, Շարականօք, անգիր իրր անսխալ բերան մշտամուկնջ երգու առ Աստուած, և անտրտունջ վիճակի իւրում քաղցրաբան ի խօսս կցութիւնս և եղբայրաշահ ի խրատարս:

Մահտեսի Վաբրիէլ և Վրիգոր Վարբաղցիք, արք երևելիք ի վաճառականութեան, և այ՛մ իրաւամբ գովելիք, ի մենակեաց ճգնութեան և յաղօթս, հեղահոգիք, լայնախորհուրդք, արի հսկողք, առաջինն հաւատարիմ պահապան ամենայն պիտոյից քարատան, և երկրորդն՝ իսկապէս ի սուրբ Վարեկացւոյն գովեցեալ, կոչնակահար, և ժամակոչ, արի և արթուն, ըստ անուան իւրոյ կատարեալ հսկող, պատկառելի յամենեցունց և պտկաւ տիպար առ ամենեսեան:

Մելքոն Խիֆլիզեցի, բազմարուեստ, արի և անձանձիր աշխատաւոր ի շինուածքս վանուց, հիւսնութեան, որմնադրու-

թեան, մոմակազմութեան և յարակայ
պարտիզպանութեան և խաւար տեղինաց
անպակաս աշխատաւորութեամբ բաւա-
կանացուցանող ամենեցուն, յետ այսպի-
սի անդադար տշխատանացն՝ յիօթնեակ
կարգս ժամերգութեանց անպակաս աղօ-
թաւոր, քաղցրաձայն դպիր և անթերի
սաղմոսերգու, առ որ ասել զարդ Անա-
պատի ոչ է սխալելի և իմ հոգւոյս փա-
րելի:

Ստեփան, Սարգիս և Պետրոս Ա յրաս-
տանցիք, արք բարեմոյնք, հոգեսէրք, վաս-
տակաւորք վանուցս աշխատութեամբ իւր-
եանց, նոյնպէս և Սակար Պայազետցի
այր աղաւնարարոյ և աշխատաւոր. ար-
դարև ամենեքեան սոքա քսան և երկու
հոգևորականք ըստ օրինակի աղենական
դրախտի իւրաքանչիւր իրր տունկ անմա-
հոթեան զանազան գունովք պտղովք,
ճաշակաւ և հոտիւք՝ առաքինութեանց
վայելչացուցեալ են զանապատն Սէվա-
նու, Աստուծով ևս քան զևս վայելչա-

ցուցեն, շնորհիւ կայսերն Ռուսաց և
Թագաւորին մերոյ Նիկոլայ Պաւլովիչի
առաջնոյ:

ԳՆՈՒՄ Ժ.

Համարօր Քանօնօ-Նի-ն պարմաքանիս.

Մինչ գալստեամբս իմով ծանեայ զաս-
տուածահաճոյ գեղեցիկ վարս հարցն Աէ-
վանու, վառեալ սէր իմ յարակցութեանց
սոցա՝ սկսայ զելս հնարից որոնել՝ որ ըզ-
վախճանական դադար կենաց իմոց. աւա
ռնիլ կարացից: Վանդի ի կողմանցն՝ Վը-
րիմու, ուր առաքեալ է՝ յառաջագոյն,
զվաթսուն և երկու ընտիր ձեռագիր մա-
տեանս՝ ընդ ութն ձեռնասուն որդւոց ի-
մոց, առ վեհազնեայ Աղայ Յովակիմի Հա-
մալսարանն ի Մոսկով: Աւ զմնացեալ
հարիւր, քսան և հինգ զտպեալ և զձե-
ռագիր մատեանսն, զորս բերեալ էի ընդ-
իս ի Վըրիմու յԱջմիածին: Աւ՝ տեսանե-
լովս իմ, թէ՛ հեռացեալ է ի սուրբ Աջմի-

ածնայ նախահոգութիւն, զորոց եթէ յա-
ջողեցէ Տէր՝ յատուկ յանձնական պատ-
մութեան իմում ունիմ պարագայիւք գը-
րել, աստ միայն զհարկաւորսն տեղւոյս
ծանուցից:

Բարւոք համարեցայ, թէ՛ զգրեանսն
իմ և թէ զայլ ինչս հասուցանել ի Աէ-
վան, իբր ի դանձարան Եստուծոյ, վասն-
որոյ յանցեալ թիւ 1829. ՌՄՀԲ. ԴՊ-
յեմբերի մէկ. հանդերձ ցուցական առա-
քեցի՝ զմատեանսն իմ աստ ի Աէվան, որ
ի կարգս տումարագրութեան սոյն օրա-
գրութեանս, ունիմք ըստ կերպին գրել:
Բայ, մեր տակաւին մնացեալ յանդամակ-
ցութեան Աինօդականացն Եջմիածնի, հա-
զիւ յայս թիւ փետր. 25. ելեալ յանդա-
մակցութենէ նոցա, գնացի նախ ի սուրբ
Խորվիրապ, և ապա յուլիս ամսոյ մէկն
1830 ՌՄՀԹ. եկի ի Աէվան ամենայն աղ-
խիւք և ունեցելովք իմովք, և մէկ հարա-
գատ ապասաւոր Եւզոկիացի Յովհաննէս
Պետրոսեանիւ:

Եւ աստ յորդորական առարկութեամբ նախաշիշեալ սրբակրօն Յովհաննէս Առաջնորդի, հարկեցայ՝ զանձան սուրբ Անապատիս ի գիր արձանացուցանել, ընդ նոսին և զմշտնջենական յիշատակիսն, աստի յօրագրութեանս կարևոր պարագայիւք ցուցանել, զի թէ՛ նիւթականքն ըստ հոյովման ժամանակաց անհետասցիս, գոնէ ջերմեռանդ մատուցողաց եռանդքն առ Աստուած՝ անշիջանելի գոլոյ նշանքն աստ երևելով, և այլոց ապագայ բարեպաշտից առատաձեռնութեան յորդորք լինիցին:

Ասանորոյ արժան համարեցաք՝ յեա այսորիկ զյիշատակելիսն դասաւորել կարգաւ, նախ զԵկեղեցական՝ սրբութիւնսն, երկրորդ՝ զանօթսն: Երրորդ՝ զանշարժկայից զյիշատակիսն ամրական գրոց օրինակօքն: Եւ չորրորդ՝ զմատեանսն յատկութեամբ, համարագրովք և մատուցողաց անուամբքն:

Իսկ զմնացեալ վաղանցիկ շարժական յիշատակիսն, յայլում օրագրութեան

կարդադրեալ եմք ի գրել, նոյնպէս զտարեկան զել և զմուտան, որք ո՛չ գոյին մինչև ցայժմ :

ԳՎ ՈՒՒ ԺԵ

Արք-Ռի-ն+ և Անօր+ Սէվանո- սո-րք Անապատին, Ռէ սոօրէ և յո՞րոց շնորհեցեալք էցեն :

Վախ յաւուրս սրբոյն Մաշտոցի, յամի Տեառն 874. և Հայոց ՅԳՒ, Աշոտ իշխանաց Իշխանն գայ յուխտ սուրբ Անապատիս, և ի վայելս օրհնութեան սրբոյն Մաշտոցի, բացի վեց գիւղիցն ի ժառանգութիւն աղօթաւորաց շնորհելոյն, որպէս ի տեղւոջ իւրում յիշեցաք. այլ և՛ ըստ վկայութեան Վուկաս վարդապետի յօրինօղի զհին Հայաստանն, շնորհէ սոյն իշխանաց Իշխան զփրկական նշան Աստուածընկալ խաչին՝ Աէվանու Անապատին, որ է առաջին պրոյգ, ձիւր և պարպե երկնառաք, որոյ շնորհօքն պահպանեն մենա-

կեացքն յամենայն փորձութեանց դիւա-
կան շնչմանց:

Եւր'րորդ՝ որ հնագոյն աւանդութեամբ
հռչակեալ կայ յազգ մեր վասն Խաղէոս
Նաաքելոյն, թէ, զերկաթեայ տաշտն այն,
յորում սուրբ Աստուածածինն՝ ըստ մայր-
բական խնամոց սովորութեանն՝ լուանայր
զերեխայացեալն զՎրիստոս, զնոյն տաշտն
երեք Խաչ իւր ձեռամբն կազմեալ է Ն-
աաքեայն Խաղէոս, յորոց զմինն նուաստ
պատմարանս՝ յերկրին Ռուսաստանեայց,
ի գուբեռնին (ի նահանգին) Խէրսօնու ի
Գրիգորիպօլ. Հայոց քաղաք, ուր ես ինքս
կացեալ եմ յաջորդ 16 տարի, և վայելէի
յիւրաքանչիւր տարի ի կայսերէն յանուն
նոյն Գրիգորիպօլ քաղաքի վանուցն երե-
քական հարիւր ուրբի ռոճիկս: Յիշեալ
զմի սուրբ նշանն անդ տեսեալ, երկրպա-
գեալ, և յայտնի հրաշիցն եմ ականատես
վկայ, ընդ իս ներկայ Եփրեմ Ղաթողիկոսն
և Ներսէս Արքեպիսկոպոսն Աշտարակեցի
որ ի 1806 թուականին Փրկչի գտանելով

և նոցա անդ ի Վրիգորիպօլ, և զօրքն
Սուսաց գնային ի պատերազմք ի վերայ
(Սամանցւոց, յիշեալ Վաթողիկոսն առեալ
զնոյն երկաթեայ սուրբ նշանն, ի ձեռին և
նովին օրհնեաց զզօրապետն և զզօրսն, որք
անցանէին ի քաղաքէն Վրիգորուպօլու:

Առ այն սուրբ նշան, յերկրէն Մուշո-
վայի մերազնեայք ի Տուպասար ասացեալ
տեղին ՁԿ. կամ երբեմն 16 հատ քսան և
չորս և տասն և վեց օր քառանթին պա-
հելով՝ մեծաւ ջերմեռանդութեամբ գան
յուխտ և յերկրպագութիւն, բազումք
ժամանեալ բաղձանաց իւրեանց, վերադառ-
նան ուրախութեամբ: Արպէս և Հրէայ ան-
դամալոյծ մի յաւուրս իմ եկեալ, մերով
հրամանաւ մտեալ յեկեղեցին, զգիշերն
օթագայեալ, յերկրորդ աւուրն զկնի
Արթոյ պատարագի յերեսի քալ արտա-
սուօք մատուցեալ երկրպագեալ հրէայն,
և ի խաչալուայիցն օծեալ համեալ զան-
դամսն իւր, նոյն ժամայն ակննրև յեկեղե-
ցին գտելոցս, սկսան շարժել երակքն և

անդամքն, վանորոյ հաւատացեալ նոյն հրէայն մկրտեցաւ, կնաւ, և երկու արու, տասն, և տասն և երկու ամեայ զաւակօքն, բոլորովին հողւով և մարմնով աւողջացեալք, փառաւորելով զԱստուած և ըզհրաշագործ Սուրբ Նշանն նորին՝ գնացին ուրախութեամբ յերևիր իւրեանց ի Քիչնով քաղաք, ուր այժմ՝ Ներսէս Արքայանն է Առաջնորդ:

Այն Սուրբ Նշան հռչակի այսպէս, թէ ի ցրուիւ Անի քաղաքին, բնակիչքն՝ որք ի Ղուիմ, ի Ղէհաստան և ի Սօլոտաւիայ սփռեցան, ի կողմն Քիլիսու գնացող հայոց քահանայք, աթոռակալք և երեսփոխանք, զհետ իւրեանց տարեալ են ի Քելի քաղաք, և զկնի անցանել Հայոցն այնոցիկ ի սահմանս Առևսաց յաւուրս Յովսէփ Արքեպիսկոպոսին Արղութեանց, տարեալ են և զՍուրբ Նշանն զայն ընդ ինքեանս ի Գրիգորիպօլ, ուր շինեալ զնոր քաղաք և զեկեղեցիս, եղեալ են յԱւագ եկեղեցին Նկատարինեայ:

Ը ինուածք Սուրբ Խաչին է պարզ
 թխագոյն երկաթ, կէս Սուսաց կանգնա-
 չափ, առանց այլ ինչ զարդարանաց. ձեա-
 կերպութեամբն յարե նման աստ ի Աէ-
 վան Կտանեցեալ Սուրբ Նշանին, բաց
 յականց սորին, զի նա զոչինչ զարդս ու-
 նի յինքեան, բայց ժողովուրդք զտուփ
 նորին զարմանալի ճարտարութեամբ, գե-
 ղեցիկ յօրինուածովք, սատաֆապաւտ ա-
 րարեալ են. ամենայն վերապատուու-
 թեամբ պահպանեն զնա ի մէջ Նկեղե-
 ցւոյն, ի Աեղան սրբութեան, որպէս աստ
 ի Աէվան ունին ի Սուրբ Աեղանոջն:

Արդ լինելով իմ բաղդաւոր, որպէս ի
 վեր անդր պրեցաւ, որ ի 1828 օգոս. ամ-
 սոյն գալով իմ աստ ջերմեռանդ կարօ-
 տիւ մատուցի զուխտ և զերկրպագութիւն
 իմ երկրորդ Սուրբ Նշանիս այսորիկ, յայ-
 նրմ օրէ մինչև ցայժմ հետաքննին եմ
 գիտել զուստն սորին և կամ թէ երրորդն
 արդեօք ո՞ւր իցէ այժմ: Ա ասն սորին,
 որ գտանի ի Աէվան, զայս ի հնագունից

ընկալայ զծանօթութիւն, զոր գրեմ
արդ:

Ի նախկին Առսաւորչէ մերմէ ի Խա-
ղէոս Առաքելոյ ձեռակերտեալ յերից հը-
րաշալի յերկաթեայ խաչից և մինն որ աստ
ի Աէվանէ, և կոչի Աոթայ Աուրբ Խաչ
կամ Աուրբ Նշան, վասն յինելոյ նորա եր-
բեմն ի կողմն Գեղարքունւոյ ի Աոթ ան-
ուանեալ գեղջ, ընդ ձեռամբ իշխանի
Աոթ գեղջ, յորմէ ելանէ իշխանաձուկն:

Քանզի աւանդիւ ասացեալ լինի, թէ
երբեմն ի գաւառն Աոթայ մահտարաժամ
պատահեալ, իշխան գեղջն խնդրանօք
զԱուրբ Նշանն տարեալ է անդ, և զկնի
ապաքինութեան ախտին, բռնի արգելեալ
է ի գիւղն իւր իշխանն զԱուրբ Նշանն,
յերկար ժամանակ, որով կոչեցեալ է Աո-
թայ Աուրբ Նշան, ապա առաջնորդ ժա-
մանակին գնացեալ, իբր բռնի առեալ և
բերեալ է ի Անս Արօնաւորաց:

Վարձեալ ի ժամանակս Շամախեցի
Յակոբ Աթողիկոսի տարեալ են զայս

Սուրբ Նշան յՆշմիածին, զի մի՛ ճնասցէ ի միսիթարութիւն ողորմելի վասն Վրիսաոսի կամաւոր սղքատացելոցն, որպէս սովորութիւն է Սուրբ Նշմիածնի կառավարչացն զայլ վանօրայսն խափանել, զի մի միայն Նշմիածինն փայլեացի, ոչ թէ զըպրութեամբ և իմաստից շնորհօք, այլ հարստութեամբ և սուրբ մասանց կուտակմամբքն: Այսանորոյ զՍուրբ Նուսաւորչայ Նշն ի Խոր Ախրապու՝ զՍուրբ Յակովբայ Նշն յԱրկուռոյ, և զՍուրբ Վեղարդն ի բուն վանուց իւրոց, և զձուրփսիմեանց Մասունսն ամրափակեալ են ի մէջ Աթոռոյն և զիսկ վանսն նոցին, որպէս գերձիթս մրգապահաց թողեալ են անխնամ: Իայց սոյն Սուրբ Նշան շնորհիւ իւրով ինքնին ազատեալ է ի գերչաց իւրոց, քանզի յետ տանելոյ նոցա զսանդ, անկեալ ի մէջ գեղջ և Աթոռոյն զօրեղ մահտարածամ մի, և երկուցեալ գերողացն առաքեն ի ժառաքար գիւղն զայս Սուրբ Նշան, և անդ սկսեալ մահ-

տարածամն, տեսլեամբ յայտնեալ ծերունւոյն միոյ, մինչ ոչ տարցեն զիս ի տեղի իմ, ուր կարօտքն իմ հսկեն անդադար, ոչ լինի դադարումն փորձութեան դաւառացն այսոցիկ: Գերունին պատմելով բազմաց, վճռեն հանդիսաւոր պատուով, որպէս զտապանակն առաջին, բերեալ յանձնեն անապատաւորացն և ապա լինի զըսաւ մարդածախութեանն այնմիկ:

Այլ առաւել քան զսոյն հրաշագործութիւնսն Սուրբ Աշանիս, ասացեալ է զկնի Մխիթար Ապիսկոպոսի պատասխելիպուածոց և ելուզակացն, որք ի պատառիլ սառինն ընկղմեցան որպէս կապար ի ծովն Աէվանու:

Ըստ պատմութեան ծերունի միաբան Ծոռեցի Մկրտիչ վարդապետի, Բժնի գեղջ Տանուտէր Յօհանի որդի Գրիգորն անողջանալի ցաւով իբր հոգևոր անկեալ ի մահճի, զայս Սուրբ Աշանն ի ներկայացուցանել հոգևարք Գրիգորին, իսկ և իսկ

ի յուշ իւր եկեալ, և յերկրորդի օրն ըզհետ վարդապետին յեկեղեցին Բժնւոյ դպրութիւն արարեալ ի ժամ պատարագին: Եւ զայս այսպիսիս հաւատարիմ պատմօղք բազումք են, մեք թողաք հաւատով յուխտ և յերկրպագութիւն մատուցողաց, վասն զի ոչ հաւատն սպառփ յաշխարհէ, և ոչ խաչի զօրութիւն, ընդ օրում, և թէ՛ է, միշտ ներգործէ:

Մեզ միայն է անլուծանելի, թէ՛ արդեօք ուստի՞, երբ և ի ձեռն որոյ՝ այս Լստուածային գանձն եկեալ իցէ յարժանաւոր տուն և ի պատշաճ յարկ բնակութեան իւրոյ, ուր պաշտի արժանաւոր փառօք ի հարազատ սպասաւորաց իւրոց, որպէս արարիչն իւր՝ յանմարմին հրեշտակաց, և սա իբր յանմարմնացելոց միանձանց:

Հաւաստեալ ստուգեցաւ, զի երրորդ Խաչն ընկերակից սոցա, է ի սահմանս Հին-Վատիջեանայ, ի վանս Արնջակու Սուրբ Արարպետի, որոյ առաջնորդն է

Մատթէոս Նպիսկոպոս՝ առ որ թնայ նուաստութեան իմոյ կիրք հոգւոյ, մինչ ի գնալ յերկրպագութիւն և նմա:

Նորրորդ՝ մասունք նշխարաց Արքայն Յովհաննու Մկրտչի, զետեղեալ ի մէջ ականագարդ գեղեցիկ խաչի, և եղեալ ի մէջ երկփեղկեան արծաթեայ պատշաճ պահարանի:

Չորրորդ՝ մասունք նշխարաց մեծի առաքելոյն Պետրոսի, զետեղեալ ի խաչ գրականդիկոն, կամ կիտուածայօրինեալ՝ ականաք զարդարեցելոյ:

Շինգերորդ՝ մասունք նշխարաց Արքայն Վէորդայ քաջամարտ զօրավարին, որ է զետեղեալ ի վերայ գեղեցիկ արծաթապատ Նւետարանի:

Վեցերորդ՝ երկու մասնատուփք արծաթեայ, յորոց միումն գոն երեք մասունք մանր նշխարաց Յովհաննու Մկրտչի:

Նօթներորդ՝ ի մէջ Չիփիշի գեղեցիկ ձեռաց խաչի միոյ, մասն կենաց փայտի, ի գոյից՝ Ամասիոյ և Մարավանու Յովհան-

նէս Արքեպիսկոպոսին Սեբաստացւոյ, ինձ
Մանուէլ վարդապետիս ժառանգութիւն
մնացեալ՝ ընդ բոլոր գրեանց իմոց, և զայս
Սուրբ Նշանն տեառնակիր ետու յիշատակ
Սէվանու Սուրբ Անապատին, ի 1830,
(Օգոս. 12. ձեռամբ հոգևոր որդւոյ իմոյ
Գաւիթ Նախօրիչ Սուրենովի Ն յիմեցւոյ:

Ութերորդ՝ ևս նոյն Գաւիթ Սուրենովի
անուամբ յիշատակ ետու՝ մէկ փոքր արծա-
թեայ տուփի մէջ զետեղեալ սրբոյն Գէոր-
գայ մասն, հանդերձ մէկ արծաթեայ մառ-
նատփով, և արծաթեայ Մեռոնի փոքր շի-
շով, որք և ի ցուցական ունին յայտնել:

Իններորդ՝ երկու ապանոս Գաւազան,
փղոսկրեայ վիշապազլետօք, յիշեալ հան-
գուցեալ Յովհաննէս Արքեպիսկոպոսի և
իմ Մանուէլ վարդապետիս յիշատակ-
քրն աստ, և մէկ զերնոսեայ վիշապա-
ձև գլուխ գաւազանի, չորս պարծոթ նոր
շուրջառք, և երկու շտոփայ սեղան
ծածկոց ի գայն իմ աստ ձեռեալ կարել
ետու նոյնպէս յիշատակ:

Ըստ որում ի գալն իմ աստ ի Սուրբ անապատն Սէվանու, սոյն ի ներքոյ նշանակեալ թիւ, Յուլիսի մէկէն, ոչ գտի զանցելոց պատմութիւնն սոցա, ուրեք յօրագրութիւնն գրեալ. առաջադրութեամբ ներկայ առաջնորդ հեղաբարոյ Յովհաննէս վարդապետի՝ աշխատասիրեցաք ձեռամբ մեր գրել՝ մեզ կարևոր եղեալն մինչև աստ: Էջտ այսորիկ յանձնեցաք նախայիշեալ Ընտօն շնորհունակ արեղային Տփխիսեցւոյ՝ գրել զանօթն յետ Արբութեանց, զանշարժ կալուածոց զամրագիրսն, և ըզբոլոր մատենից զցուցական, ըստ իմ կարգադրութեան:

Քանզի վասն ծերութեան և տկարութեան իմոյ, մնացելոցն ներումն խնդրեալ ի հարց և եղբարց՝ աստ աւարտումն արարի բանից իմոց:

Նոստրատոյն Ժառայ Սանսէլ
 Լարդապետ Եւհենով Արեւելեանցի:
 1830. Սեպ. 12.

Ի յանապատն Սէվանու:

ԳՆՈՒՒ ԺԻ.

Վ Ի Մ Ա Գ Ի Ր

ԱՐՁԱՆԱԳՐՈՒԹԻՒՆԻ ՏԱՆԱԼԱՅՆ Ս. ԱՆԱՊԱՏԻՆ
ՍԷՎԱՆԵՐԻ վերայ սեան հարաւային կողման, յեկեղե-
ց-ոջն սո-րբ Լ. սո-ւ-ա-ժ-ա-ժնի, գրի:

Յամի Ա երորդի ՂԳժաներորդի.
Շ նորհօքն Լստուծոյ մեք հարազատ եղ-
բարքս Խօճոյ Սուլխանս և Օջալս ի քա-
ղաքէն Տփլսեաց Եւքէն Չիթաղեանց որ-
դիք Խաղայի եկեալ ի Սուրբ Լնապատս
ի Սէվան Մոզապատ, զոր ի բազում ժա-
մանակաց մեր կամաւ խոստացաք մեր ապ-
րանաց շահն ժանորդ տանք Սէվանայ
Լնապատիս զոր շինեցաք Սուրբ Լստու-
ածածինս Եկեղեցիս: Յիշատակ մի ար-
ծաթի կանթէղ, Խաչ բուրվառ, սկիհ,
յիշատակ հոգւոյս հօր մերոյ Խաղային,
մօր Բէկի Սուլթանին, եղբայր Պապի,
Օորապին, քվերանց որդոց բաժինին:
Կաւ միարանքս խոստացան տարէն Գ

ժամ մատուցել: Աատարողք վարձս առ-
ցեն:

Ի Հայրապետութեան Տեառն Յակորա:

Ի Վերայ աջակողմեան սեփայտ արեմտեան դրան
Աստուածածնի Տաճարին, արտատուս: (Որ-
պէս երեւի զտարն արշանագրութեանս յեփոյ
են կցեալ ընդ սեփայն):

“Ընդհարն Աստուծոյ նորոգեցաւ տա-
նիք սուրբ Աստուածածնի Ակեղեցւոյ, ի
Հայրապետութեան Տեառն Ափրեմի և
նորած Յովհաննու Աթուղիկոսի, յա-
ռաջնորդութեան Յօհաննէս վարդապե-
տին, և աշխատանօք բոլոր միաբանու-
թեանց, մանաւանդ՝ Արապետ վարդա-
պետին, որ ի շինութեան մասին սպանաւ
յայլազգեաց ի ժողովարարութեան, որ ե-
լից վանս սգով, որք ընթեռնոյք, ողորմի
ասացէք: Յամի Տեառն 1832, և ի թուա-
կանութեանս ԲՄՁԱ: , (Որպէս ասա-
ցին ի միաբանութեանս, սպանեալ է դոյն

Վարապետ վարդապետն ի կողմանս Շա-
քւոյ յաւազակաց, ընդ աշխարհական
սպասաւորին (Յամաքարերդցւոյ) :

Ի վերայ Բայբեայ տեանն Գաւթին նոյն Լիւ-
րեցոյ, որ Գրեալ է ի վերայ Բիւնոյ և Կո-
ցեալ է ի նա :

«Յամի Տեառն 1836 : Վորոգեցան ի
Տիմանէ գաւիթս սուրբ Մատուածածնի,
և մէկ մեծ մառան . . . չորս օդայ, մէկ
երկար քուչայիւ, արդեամբ և ծախիւք
Մեցի ծերունազարդ ի Վրիստոս հան-
գուցեալ Ստեփաննոս ձգնազդեաց վար-
դապետին, որ նախ քան զվախճանն իւր՝
կտակաւ՝ աւանդեաց զծախսն այսոցիկ մի-
ում միաբանից անապատիս Վկողայոս
վարդապետին, զիտութեամբ առաջնորդի
տեղւոյս Յօհաննէս վարդապետին և բոլոր
միաբանիցս, որ և աւանդեցաւ օգնակա-
նութեամբն Մատուծոյ և ձեռնտուու-
թեամբ բոլոր միաբանիցս : , ,

Վկողայոս վարդապետ Սոփսեան :

Աից նոյն գրեալ է ըստ այնմ,

«ԽԱՉԱ * ՊՍԱԿ

«Վայսրն Ռուսաց Նիկողայ Պաւլովիչն եկն յաշխարհս մեր ի Հայաստան յամի Տեառն 1837 և եմուտ ի սուրբ Լճվիածինըն ի Հոկտեմբերի 4.— և ի 5 սոյն ամսոյս՝ յԱրևան, և ի 6ն ի մուտս արեդական յաւուր չորեքշաբաթի՝ էանց հանդէպ նաւահանգստի Անապատիս օթեանս արարեալ ի գիւղն Չիբուխլու մէկ գիշեր, և աստի ի Տփխիս քաղաք, և անսի ևս էանց գնաց խաղաղութեամբ յաթոռն իւր ի Ա. Պ. բուրգ:»,

Նիկ. վարդապետ Մովսէսեան:

Առաջի արեմտեան դրան գա-նին նոյն էկեղէցոյ է վերայ որոյ՝ արեմտեան հի-սիստ-կողման ոե՛նեկաց Տիաբ անիցն :

«Շնորհիւն Աստուծոյ շինեցան սե-նեակքս արդեամբք Տփխիսայ Հայոց ժո-

ղովրդոց, ձեռնտուութեամբ Տեառն Յովհաննու Աթուղիկոսին, յառաջնորդութեան բնիկ միաբանի տեղւոյս Յովհաննէս վարդապետին՝ Ազախեցւոյ, աշխատութեամբ միաբանից տեղւոյս. ՌՄՁԴ: ,,

Ի ներքոյ արեւմտեան լուսամտի նոյն քանդակին, արքայապետ:

«Յամի ՌՂԳԻ Ժաներորդի, շնորհօք Ըստուծոյ, մեք հարազատ եղբարքս Սուրխան, Օսյո ի քաղաքէն Տփլեաց, ազգէն Չիթաղեանց, որդիք Թաղայի, որդոյ Միրվէլոյ, եկեալ ի սուրբ Ընապատս Աէվան տեսեալ զՍուրբ Ըստուածածնի Եկեղեցիս, զոր շինեալ յիշատակ. մեր ապրանաց շահի Ժանորդն տալ զտեղի բնակողաց, և միաբանքս խոստացան տարէն Գժամ մատուցանել, սուրբ Օատկին, Աարդավառին, ջրօրհնեաց տօնից: Ըյս եղև ի Հայրապետութեան Տեառն Յակոբայ: Ըռաջնորդ Մխիթար եպիսկոպոսի. Բարսեղ վարդապետ հանդուցելոյ: ,,

«Այս վերնոյ» գրեալ է:

«Շ նորհօք և ողորմութեամբն Աստուծոյ նորոգեցաւ Նկեղեցիս իւր կնածովն*»), ի թվին Ռ՝ՂԻԹ, ի Հայրապետութեան Տեառն Վազարի, և առաջնորդ Մարտիրոս վարդապետի: Աստուած ողորմի ասացէք տուրք և ողորմութիւն տվողացն սուրբ տանս, և աշխատողաց. ևս Մարտիրոս վարդապետի որդի Աթապէկն, որ տվաւ Ռթուման ողորմութիւն: Ողորմեսցի ձեզ Աստուած:,,

Ի վերայ հարասային որոնց ստիճ Աստուծոյ Նկեղեցոյն, արդաստար, ի վերայ Կան ըզրոնն՝ ընդաջնէ:

«Շ նորհօք և ողորմութեամբ Ամենազօրին Աստուծոյ, Մեք երեք հարազատ եղբարքս Սուլխան, Ջալ և Ջօրապ տվաք նորոգել սուրբ Նկեղեցիս յիշատակ մեզ և մեր ննջեցելոցն, Հօրն Թաղաին և մօրըն Իէկի-Սուլթանին, հանգուցեալ եղ-

(*) Ջնշանակութիւն բարիս ոչ իմացար:

բօրն Պապին, և ամենայն ազգայնոց. այլ
 և խոստացաք շահ ստացուածոց մերոց,
 ընդ սմա տասանորդեսցուք: Եւ Միաբան
 սուրբ ուխտիս խոստացան՝ յետ ութօրէ-
 իցն, աւուր տօնի սուրբ Վարապետին պա-
 տարագ մատուցանել վասն մեր: Կորոզե-
 ցաւ ի թուականիս Հայոց ՌՆՂԿ: Ի
 Հայրապետութեան Տեառն Փիլիպպոսի,
 առաջնորդի Մխիթարի: ,,

Ի վերայ թոյ Լ. Գեռնի Դեզակարէր արժանեայ
 խաչի, որ ցանգ Գեռնի է վերայ սեղանոյ ոտք
 Լ. Գոռնաճաճնի Լեւեղեցոյն:

“Սուրբ Խաչս յիշատակէ Չիթաղ . . .
 Սուլխանին, իւր եղբայր Ջալինին, Պա-
 պինին, Ջուրաբին, և իւրեանց ծնաւդա-
 ցըն, հօրն Թաղուէն և մօրն Բէկի Սուլթա-
 նին. ի դուռն Սէվանայ Լնապատին: Ո՛վ
 ոք էս յիշատակս յափշտակէ, դուրս տանէ,
 մասն Յուդայէ, Վայնի, առցէ: Թովին.
 ՌՆՂԿ: ,,

Ի ԱՆՕԹՈՒԹԻՒՆ: Ի Գաւթի սուրբ Աստուածածնի
 Եկեղեցւոյն, առաջի դրան Տաճարին առընթեր մի-
 մեանց գտանին գերեզմանք սոյն բարեպաշտ չորից
 եղբարցս Չիթաղեանց: Ի վերայ միոյն տեսանի թի-
 ւրս ՌՃԼԳ, իսկ միւսոցն թուականք, Հանդերձ
 տապանագրօքն են անվերծանելիք. թէպէտ քանի մի
 ամօք յառաջ լեալ են չ'եղծեալք և ընթեռնելիք,
 որպէս պատմեն աստ միաբանք սուրբ ուխտիս Սէ-
 վանայ: Յաւուրս յիշատակաց մեռելոցն ի Հինգ
 նաւակատիսն յետ կենարար պատարագացն, սրբա-
 զան Հանդիսիւ, անխափան օրհնեն աւանդաբար
 ի նախնեաց սրբոյ մենաստանիս՝ զգերեզմանս սոյն
 բարեպաշտ եղբարցն, որք այսր յիշատակութեանս
 աղագաւ իսկ թաղեալ իցեն ի տեղւոջս այսմիկ,
 բերել տալով զմարմինսն ի Տփխիսայ այսր, որպէս
 մարթ է համարիլ, ըստ ցուցման սոյն արձանա-
 պրութեանցս, որք ի նոյն միտս յատկացուցանեն
 զաւուրս յիշատակաց նոցին և մատուցման պա-
 տարագացն, զիարդ և հարք վանուցս զսոյն պար-
 տախոստմունսն յայնմհետէ մինչև ցայժմ շարու-
 նակեալ են առանց զանցառութեան արդարու-
 թեամբ, և արդէն ևս շարունակեն նմանապէս ան-
 մոռաց պահպանելով զպայմանս սրբութեան նախ-
 նեացն իւրեանց, զոր ընկալեալ են ի Չիթաղեան-
 ցրն, և չ'մոռանալով զերախտիս բարեպաշտիցն

այնոցիկ, վասն տանս Աստուծոյ, և բաց յայսմանէ յամենայն կիւրակէս զկնի պատարագին՝ լեալ է պարտականութիւն պատարագչացն՝ միշտ օրհնել զայսոսիկ գերեզմանսն, սրբազան պատիւ մատուցանելով նոցա: Որպէս լուայ, գտանին ի Տփլիս քաղաքին ազգատոհմք Չիթաղեանց բարեպաշտ և բարերար անձանցս այսոցիկ և են պատուաւոր և յառաջադէմ վաճառականք, և հանգոյն նախնեացն իւրեանց ունին յինքեանս զկայծ եռանդեան անշիջանելի առ սուրբ Անապատս Սէվանայ:

Եղիա աբեղայ .Գ. ալալեանց

